

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ

ΕΤΟΣ Α'. ΑΡΙΘ. 14
ΚΥΡΙΑΚΗ 15 Ιουλίου 1928

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΤΟΑ ΣΑΒΒΙΔΟΥ
(Πατησίων 31 Αθήναι)

Διαυθύνεται υπό επιτροπής επιστημόνων και λογίων
Ἀρχισυντάκτης: Δ. ΜΑΝΕΝΤΗΣ

Η ΘΕΣΙΣ ΜΑΣ

Πολλοί ἀναγνώσται και συνδρομηταί, συμπολίται και μή, μάς γράφουν καθ' ἐκάστην μακροσκελῆς ἐπιστολάς δια μέσου τῶν γραμμῶν τῶν ἑοσιῶν ἀφίνου να διαφαίνεται ἐκ παραλλήλου πρὸς τὰς εὐχὰς τῶν και τὴν χαρὰν τῶν δια τὴν ἔκδοσιν τοῦ φύλλου, ἐν ἀσθενῆς παράπονον ποῦ τοὺς κατέχει δια τὴν τῆς ἐφημερίδος ταύτης χαραχθεῖσαν γραμμὴν πορείας και και δια τὸ ἑποῖον ἀσφαλῶς καθ' ἡμᾶς δὲν δικαιολογοῦνται ὑπὸ τῶν πραγμάτων, ὡς αὐτὸ τοῦτο τὸ μέλλον τρανότερον δὰ τοῖς ἀπεδεικνυε.

Ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κεφαλλήνων» οὐδὲ πόρρωθεν διενόηθη ποτὲ να ὑψώσῃ τὴν σημαίαν τοῦ κακῶς ἐννοουμένου τοπικισμοῦ και ν' ἀγνοῖ τὸ Ἐθνικὸν Σύνολον, ὑπὲρ τοῦ ἑποῖου μέχρι τῆς χθὲς ἀκόμα ἠγωνίσθησαν οἱ Κεφαλλῆνες τὸν καλὸν και ἐπίμονον ἀγῶνα τῆς Ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας λαμπρύναντες δια τοῦ τιμίου αἵματος τῶν τὰς δέλιους τῆς Ἐθνικῆς Ἱστορίας.

Τὸ τοιοῦτον δὰ ἦτο ἀνάξιον ἡμῶν και τῆς ἱστορίας τοῦ τόπου μας και μόνον ὡς ἀστεία ὑπόθεσις δὰ ἠδύνατο να λεχθῆ.

Ἀπλῶς και ὡς εἶναι πολὺ φυσικὸν μία ἐφημερίς οἷα ἡ «Ἐφημερίς τῶν Κεφαλλήνων» δὲν εἶνε δυνατόν εἶναι ν' ἀποβλέψῃ περισσότερον εἰς τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν Κεφαλληνιακῶν συμφερόντων και δὴ τὴν ἔνωσιν τῶν ἀπανταχοῦ Κεφαλλήνων, οἷος δηλονότι και ὁ κυριώτερος λόγος δια τὸν ἑποῖον μὴ ἐπαγγελματῆαι δημοσιογράφοι ἡμεῖς, ἐξεδώσαμεν ταύτην και κατήλωμεν πλησιῶσι εἰς τὸν ἐθνικὸν τοῦτον ἀγῶνα μας ἐκ τοῦ ἑποῖου πλείστα ἔσα ἀγαθὰ δια τοὺς Κεφαλλῆνας, τὴν ἰδιαιτέραν ἡμῶν πατρίδα ἀλλὰ και τὸ ἔθνος προσδοκῶμεν.

Μάλιστα δὲ εὐχόμεθα ὅπως τὸν ἀγῶνα ἡμῶν τοῦτον, ἐμμοῦντο και αἱ λοιπαὶ Ἑλληνικαὶ ἐπαρχαὶ διότι πιστεύομεν και ἔχομεν δόγμα ἡμῶν ἐν προκειμένῳ, ὅτι δια τῆς ἀγωγῆς τῶν μονάδων σφυρηλατοῦνται οἱ υγιεῖς ἐθνικοὶ οργανισμοὶ και προβάλλει ἐντεῦθεν ἡ καλλιτέρα αὔριον τῶν Ἐθνῶν ἐκείνων ποῦ θέλουσιν να ζήσουν και να προσδεύσουν.

Δὲν δὰ ἔπρεπε συνεπῶς να ζενισθῶσι μερικοὶ τῶν ἀναγνωστῶν μας και να απεύσουν εἰς τὰς κρίσεις διότι τὰς περισσότερας ἡμῶν στήλας ἀπασχολοῦν ζητήματα μονομερῶς Κεφαλληνιακὰ ἀφοῦ αἱ αἱ ἰδία αὐταὶ στήλας εἶνε και δὰ ὡς πάντοτε Ἑλληνικαὶ ἔσας Ἑλληνες εἶμεθα και οἱ Κεφαλλῆνες.

Ἀνερχόμενοι τὴν σκολίαν ἐδὲν τῆς πραγματοποιήσεως τοῦ μεγάλου σκοποῦ τῶν ἑποῖον πλειστάκις ἀπὸ τῶν ἀπλῶν τούτων διεκπερῶσαμεν δὲν ἀπονοεῦμεν και τοὺς λοιποὺς ἐπαίμονας ἀδελφοὺς ἡμῶν, εἴτε εἰς τὴν οἰκογένειαν τῶν Στερεολαδινῶν ἢ Πελοποννησίων ἀνηκῶν εἴτε τῶν Μακεδόνων και Θρακῶν ἢ τῶν λοιπῶν νήσων και Μικρασιατικῶν.

Τοῦναντίον αἰσθανόμεθα ὑψίστην ἐθνικὴν ὑπερηφάνειαν διότι

ἔχομεν ὁμοίους ἀδελφοὺς και γινόμεθα ἐμπλεοὶ χαρᾶς ὁσάκις τοὺς αἰσθανθῶμεν πλησίον μας εἰς τὸν στίβον τῆς ἐθνικῆς μας ἐν γένει ζωῆς.

Τὰς ἐθνικὰς ἐπάλξεις μηδέποτε δὰ ἐγκαταλείψομεν, ὡς ἄλλωστε τοῦτο περιτράνωσ μαρτυρεῖ και ἡ ὅλη ἱστορία τῆς νήσου μας.

Ἡ θέσις ἡμῶν ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων

τούτων, κρατεῖται πάντοτε τιμῶς και ἰσχυρῶς, συγκαταλέγεται δὲ μάλιστα και ὡς γνωστὸν εἰς τὴν ἐπίσηλον θέσιν τῶν Ἀκριτῶν και τοι ὡς σύνθημα τοῦ ἀγῶνος ἡμῶν εἶνε οἱ Κεφαλλῆνες δια τοὺς Κεφαλλῆνας και τὴν Κεφαλληνίαν, δια δὲ τῆς Κεφαλληνίας στολίδι ἀμύθητο τοῦ Ἐθνικοῦ συνόλου.

ΜΑΡΙΝΟΣ ΜΟΝΤΕΣΑΝΤΟΣ

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Νὰ τυφεκισθοῦν

Ο ΑΙΤΥΛΗΣ Κεφαλλῆν κτηματίας τῆς Λαρίσης Καρούσος ἐσφάγη ἀγλῶς ὑπὸ τῶν ἀπαγαγόντων αὐτόν. Λεγεαὶ ὅτι οἱ δολοφονήσαντες τὸν συμπολίτην δὲν εἶναι κοινοὶ λησταί, ἀλλὰ εὐπόλητοι (:) πολῖται τῆς Λαρίσης, οἱ ἑποῖοι και συνελήφθησαν ἀπὸ τὰς ἀρχάς.

Πάντως ἡ ἀξίωσις τῆς κοινῆς γνώμης εἶναι να τυφεκισθοῦν ἀμέσως και ἐπὶ τόπου οἱ στυγεροὶ κακούργοι. Ὅχι ἀναβολὲς και διαδικασίαι. Ὅχι ἐπιείκεια. Ὁ πέλεκυς τῆς δικαιοσύνης πρέπει να ἐκδικήσῃ τὸν Καρούσον.

Δόντι πονεῖ...

ΜΕΤΑΕΥ τῶν ἀνωτέρω «εὐποληπτῶν» κακούργων συμπεριλαμβανεται και ἕνας ὀδοντίατρος. Ἄλλοτε οἱ πλ νόδιοι ὀδοντίατροι ἐκήρυττον ἀπὸ τῆς ἀμάξης τῶν. «Δόντι πονεῖ... δόντι θγαίνει...» Τώρα ἄλλαξαν οἱ καιροί. Οἱ ὀδοντίατροι πονεῖ δὲν πονεῖ τὸ δόντι δὲν θγαίνουν δόντι, ἀλλὰ κόβουν κεφάλι.

Ἴατρος και Πάουερ

Ο ΓΙΟΥΡΓΟΣ τῆς Συγκοινωνίας κ. Χρηστομάνος διέψευσε τοὺς κακεντρεχεῖς ὅτι δὲν ἦτο ὁ κατάλληλος ἄνθρωπος δια τὸ ἐν λόγῳ ὑπουργεῖον.

Ἡ γνωστὴ εἰταιρεία Πάουερ ἀνέλαβε να κάμῃ τὸν καθηγητὴν τῆς ἱατρικῆς να ἐξαοχῆ και ὡς ὑπουργὸς τῆς Συγκοινωνίας τὰ ἱατρικὰ του καθήκοντα ἐπὶ τῶν φονευμένων ὑπὸ τοῦ τριφασικοῦ τῆς ρεύματος.

Και ὁ μὲν κ. Χρηστομάνος ἐλπίζομεν ὅτι δὲν θὰ μείνῃ εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἀπασχόλησιν ταύτην, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι πολῖται ἐλπίζετα ἅμα ἐξαντληθῆ ἢ ὑπομονῆ τῶν να δεξοῦν ἕνα σύστημα τριφασικὸν εἰς τοὺς διευθύνοντας τὴν εἰταιρεία, τοῦ ἑποῖου αἱ τρεῖς φάσεις θὰ εἶναι...ξύλο, ξύλο ξύλο.

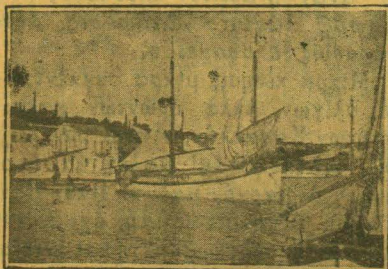
Ἡ κραυγὴ...

ΤΟ «ΜΕΛΛΟΝ» τοῦ Ἀργοστολίου, λαμβάνον ἀφορμὴν ἀπὸ τὸν θάνατον τοῦ Ἐδσταθίου Γιαννουλάτου ἐκ φθίσεως γράφει τὰ ἑξῆς:

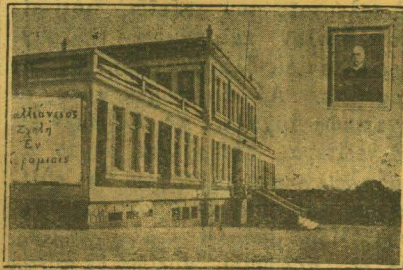
«Δὲν σὰς προξενεῖ ἄραγε πόνον αὐτὴ ἢ κατὰστασις; Δὲν σὰς συγκινεῖ ἢ εἰκὼν ποῦ παρουσιάζει ἢ πανταχοῦ φθισίωσα Κεφαλληνία; Ὑπάρχει δευτέρα οἰκογένεια εἰς τὴν πλιν και τὰ χωρία ποῦ να μὴ μαστίζεται ἀπὸ τὴν φθίσιν; Διατι λοιποῦ δὲ ποσὸν ποσὸν ἐβδθηθοῖ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν δυστυχίαν; Ὑπάρχουν τὰ γαμψακτικὰ μέσα δια να ἰδουθῆ φθισία τρεῖσιν; Ὑπάρχει και τὸ κατάλληλον ποῦ τὸν ποῦ τὸν ποῦ. Δεῖπει μόνον ἢ θελήσῃ τῶν ἀρροδίων. Ἀλλ' εἶναι πρέπον να λείψῃ ἢ θέλησῃ;»

Αὐτὰ γράφει τὸ «Μέλλον». Ἡμεῖς ἐγράψαμεν πρὸ καιροῦ και θὰ ἐπανέλθωμεν δριμύτεροι.

Κεφαλληνιακὸν φωτογραφικὸν ρεωορτάζ

Φισκάρο Κεφαλληνίας (Φωτογρ. κ. Πατησίου)

Βαλλιάνειος σχολὴ Κεραμειῶν

ΣΤΑ ΒΑΘΗ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

Παρέα Κεφαλλήνων εἰς κυνήγιον μετὰ τὸν φόνον κροκοδείλου (Φωτογραφία κ. Δελαπόρτα)

Ὁ Κεφαλήν Κ. Δενδοῖνος εἰς τὸν

Ὀλυμπιον Σιοπευτικοὶ ἀγῶνες Βόλου Πρῶτον βραβεῖον ὁ Κεφαλήν

Τοῦ Κεφαλήν Κ. Χωροφᾶς

ΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΜΑΣ

ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΗ ΣΤΗ ΚΕΦΑΛΛΩΝΙΑ;

Όμιλεϊ ο καθηγητής κ. Ι. ΜΕΣΣΩΛΩΡΑΣ

Με έρωτάς, φίλη « Έφημερίς των Κεφαλλήνων » εάν έμεινα ευχαριστημένος εκ τής τελευταίας επισκέψεώς μου εις την πατρίδα μας ;

Σας άπαντώ, εις γλώσσαν άπλουστέραν, όπως θέλεις, ότι έμεινα κατενθουσιασμένος. Άρκει, ότι επισκέπτεται τις τόσον ώραιάν πατρίδα. "Επειτα ο επισκεπτόμενος το χωριό του, εκεί που είδε πρώτα το φώς τής ημέρας—εκεί που έδαπτίσθη—εκεί, που έχει την εκκλησία του, που μικρό παιδί έβόηθει με την παιδική του φωνήν τόν Ιερέα του χωριού του εις τας διαφόρους τελετάς, και ίδια εις τας πανηγύρεις των χωριών τής Κεφαλληνίας, αι όποίαι έχουν πολύ το ευφρόσυτον, το πανηγυρικόν με τούς άριστους των ψαλτών, με τας άρτοκλασίας των, με τας σπερνά των, με τας άνθη των, με τας μελωδικάς αληθώς κωδωνοκρουσίας των—εκεί, που έχει την μικράν του πλατείαν, την λεγομένην κουδένταν, ή τή άλωνι, έξω του χωριού, όπου έπαιζε στα παιδικά του χρόνια' εκεί που έμάθε τα πρώτα γράμματα. "Όλα αυτά και άλλα πολλά άναμνηστικά ήμερών άρχαίων, άθώων, χρόνων άρχαιοτέρων, ότε τή ήθη και τή έθιμα και αι άνατορφαι και αι παιδιαί είχαν άλλον χαρακτήρα, άλλως διάφορον των σημερινών ανατροφών' εκεί που είχε την πρώτην του κατοικίαν, σωζομένην μέχρι σήμερα ή έρειπωμένην εκ διαφόρων λόγων και περιστάσεων, και διαφυλαττομένην ως προγονικόν ιερόν έδαφος, ή εάν εκ τής μικράς εκείνης καλύθης έξήληθον γόννοι, ότινες άνήγειραν επί αυτής οικίας μεγαλοπρεπείς, ή άντι πλούτου άπέκτησαν όνομα χρηστόν, και έδόξασαν το καλυδάκι των, το χωριό των, ότε και ή χαρά μεγίστη, όλα αυτά δια τόν ευαίσθητον Κεφαλλήνα έχουν ίδιαν τέρψιν, αναζωογονησαν αυτόν, και όλα αυτά αι γλυκεΐαι άναμνήσεις τόν μεταφέρουν εις χρόνους άλλους, νέους, του άνυψούν το φρόνημα, του δίδουν ζωήν.

Είναι ίσως φαντασία' αλλά και δέν είναι, διότι αι ώραιαι άναμνήσεις άνανεώνουν σώμα και νούν και καρδιαν. "Ο άνήρ του χωριού μας, αι κορτες του, τα δένδρα του, και αι μεγάλαι έλαται του, τα άντικεί-

μενα, που του υπενθυμίζουν την νεότη του, είναι όλα αυτά μια κολυμβήθρα, που ξαναβαπτίζεται ο άνθρωπος, είναι ένα μύρον, που ξαναχρίεται και ευοδιάζει και ζωντανεύει, και κλλίτερα περιπατεί, και γελαστός περιέρχεται, μονολογών και άναπολών τα περασμένα, τούς ότενούς δρόμους του χωριού του. Και όταν συναντά, γέρον ήδη αυτός, άλλους γέροντας, μετά των οποίων συνείπαζε και εις το αυτό σχολείον πηγαινάν, όταν ήσαν μικροί, τότε ή χαρά και ή συγκίνησις συγχρόνως των συναντωμένων με την άνάμνησιν των παιδικών των χρόνων, έχουν τι το ύψηλόν, το ιδεώδες, το ευγενές, το άνακουφιστικόν.

"Όλα αυτά, αγαπητέ μου κ. Μανέντη, με έκμαυ να γοητευθώ από το τελευταίο μου ταξείδι, διότι έχον εύκολον και ταχείαν την συγκοινωνίαν εις όλα τα μέρη τής νήσου μας. "Ας αφήσωμεν αυτά, τα σχετικώς άρχαία. "Ας έλθωμεν εις τα νεώτερα. Είσέρχεται με το άτμόπλοιο στο εύμορφον και εύλίμενον και σπάνιον λιμάνι του Άργουστολίου μας. Οι λιμνοϋχοί μας, καλοί, πρόθυμοι, κυρίως δε πιστοί και τακτικοί, σε υποδέχονται με χαράν, άρκούμενοι άνευ μεμψιμοιριών εις την διδομένην άμειδίη των.

Έξέρχεται εις την ώραιάν και άναπαυτικήν αποθάραν σε άναμένουν τα ώρατα και εύπρεπή αυτοκίνητα με τούς καλούς και δεξιούς σωφέρ διά τας έξοχάς ή τας χωριά. "Αλλά αν δέν θέλεις να πάς άμέσως εις τας έξοχάς ή το χωριό σου, ή εάν δέν έχεις ή δέν εύρίσκεις οικίαν κατάλληλον εν αυτή, ή εάν θέλεις να μείνης επί όλίγας ήμέρας ή και καθ' όλον το θέρος εις το ώρατον και δροσερόν Άργουστόλι, τότε θα ζητήσης ξενοδοχείον εύπρεπές, έκπληρούν σχετικώς τουλάχιστον τας συνήθεις άναπαυτικής ανάγκας τής ευάρεστον διαμονής στην πατρίδα σου.

Εδώ, φίλε κ. Μανέντη, εδώ καταφαίνεται ή κυρία έλλειψις του τόπου μας, όπερ και το έρώτημά σας.

Μας λείπει εν ξενοδοχείον ευάερον, ευρύχωρον, κείμενον εις καλήν και άναπεπταμένην θέσιν, παρέχον όλην την άπαιτουμένην δια παραθερίζοντα άνεσιν και θέαν. Οι διευθυνται των υπαρχόντων ξενοδοχείων ύπνου είναι καλοί και πρόθυμοι να σας παρασχουν πσσαν εύκολίαν, αλλά στερούνται των μέσων, κυρίως τα οικηματά των είναι στενόχωρα και άκατάλληλα δια ξενοδοχεία, περιωρισμένα, πεπαλαιωμένα, στερούμενα κυρίως μιας κίθουσης μεγάλης δια την συγκέντρωσιν των ξένων, στερούμενα μιας βεράνδας μεγάλης, έχουσης πρόσσον προς την θάλασσαν κυρίως, προς άνοικτόν όρίζοντα, όπου να συγκεντρώνται αι παραθερίζουσαι οικογένειαι και π. μ. και κυρίως τας έσπερινάς ώρας. "Η ώραία, αλλά άνεμετά-

λευτος και άπεριποίητος πλατεία του Μέτελα δέν εινε θέσις κατάλληλος δια ξενοδοχείον. "Ως υπόδειγμα και ώρατον σχέδιον άναφέρω το εν Σπέτσαις «Ποσειδώνειον» το όποτον με όλα τα άπαιτούμενα άναπαυτικά μέσα ίδρυσεν ίδια δαπάνη χάριν τής πατρίδος του ο κ. Σωτήριος Άναργύρου, και το ένοίκιασεν με μικρόν ένοίκιον εις δραστήριον ξενοδόχον, ώστε και ούτος να συντηρή αυτό καλώς και να ώφελήται, άμα δε και κόσμος καλός έξ' Αθηνών και Πειραιώς κυρίως να παραθερίζη εις το ώρατον αυτό νησί, εις το όποτον πρό τής ίδρύσεως του μεγαλουτότου ξενοδοχείου ελάχιστοι παρεθέριζον, τώρα δε παμπολλοι, ώστε και ή νήσος να ώφελήται.

Άνάγκη λοιπόν απόλυτος να ληφθή τάχιστα άπόφασις άνεγέρσεως ξενοδοχείου.

Μικρά κίνησις μικρά συγκέντρωσις όλίγων, αλλά δρώντων καλαισθήτων Κεφαλλήνων περι των άληθώς φιλόπολι και καλόν και πρόθυμον Δήμαρχόν μας κ. Βασ. Βανδύρον, άπόφασις θετική, όχι άναβολαι και ίσχυρογνωμοσύτη και άντιλογίαι και μικροφιλοτιμίαι και τοικισμοί, δύνανται να φέρουν αίσίως εις πέρας το ποθυόμενον άποτέλεσμα

Άληθώς ο άλλοτε ποτέ και ούτος δραστήριος και φιλόπολις και άποφασιστικός δήμαρχος Άργουστολίου κ. Σπ. Κοσμετάτος έξωράισε το Άργουστόλι μας με σπανίαν καλαισθησίαν με λεωφόρους και ώραιάς και θαλαράς πάντοτε δενδροστοιχίας. Και ή δημαρχία του αφήκεν έποχήν, και οι ξένοι θαυμάζουσι το κομψόν και καθάριον και δενδροφυτευμένον Άργουστόλι μας, το όποτον έχει πολλά και καλά και παικίλα καθιδρύματα χάρις εις τούς μεγάλους ευεργέτας τής Κεφαλληνίας Βαλλιάνους, Κοργιαλένιους, Βέγιας, Μπλέσας και άλλους. "Εχει όμως άνάγκην και άλλων τιών, σπουδαίων έπίσης και κοινωφελών έργων περι ών άλλοτε θα γοίψωμεν τα δέοντα, ως περι όρφανοτροφείου άρρένων, περι άρωγής τακτικής προς άνύψωσιν και τελεσφόρον λειτουργίαν του υπάρχοντος όρφανοτροφείου θηλέων, το όποτον μετά ζήλου και αυταπαρηήσεως άγαστής διευθύνουσι και συντηροϋσιν αξιόλογοι και ευγενείς κυριαί του Άργουστολίου. "Ιδιον δε λόγον θα κάμωμεν περι τής Ιεράς Μονής του Πολιούχου ήμων και περι τής και εις έργα κοινωφελή τουλάχιστον εν τή δήμω Όμαλών, όπου αυτη κείται, επιδράσεις αυτής.

Περι τούτου του ζητήματος, ως και περι ίδρύσεως προπαρασκευαστικής τινος τουλάχιστον τελετικής σχολής, έξ' ής να έξέρχωνται μορφωμένοι σχετικώς κληρικοί, των οποίων στερούνται έντελώς πλείστα χωρία τής νήσου μας, θα γράψωμεν τα δέοντα εν εύθέτφ καιρφ, άφού

"Αν και από την πρώτην ήμέραν που αι προστάτριαι Ανάμεις εκήρουν την Ελλάδα κράτος ανεξάρτητον, ούδέποτε εκυβερνήθημεν Έλληνοπρεπώς, αλλά ή Γαλλοπρεπώς, ή Άγγλοπρεπώς, ή Ρωσοπρεπώς, και πάσι λέοντας, εν τούτοις κατά τα τελευταία έτη χάρις εις την τελείαν εξαχρείωσιν ενίων πολιτικών μας, και την ξενομανίαν, ιδίως προς τας Γαλλικά ήθη και έθιμα, και προς πάσαν Γαλλικήν ήτις πηγάζει εκ του γαλλικού πολιτισμού, και ή όποία μαστίζει τούς άπογόνους του Πετριλέους, και τόσον άλλων μεγάλων σοφών και πατριωτών, έχουν φθάσει εις το άπελπιστικόν σημεϊον ώστε αι "Αθήναι ή έστία των φωτών και ο πυρρον του όλου Έλληνισμού να προσλάβη μορφήν πόλεως Γαλλικής, όχι από άπόψεως βέβαια όμορφιάς, καθαρότητος, και των λοιπών συναφών χαρισμάτων που έχουν να δείξουν αι διάφοροι πόλεις τής Γαλλίας, αλλά από την Γαλλοφονίαν που ως επιδημία έχει ενσκήψει στην λεγομένην άριστοκρατίαν μας, από τα θάρατά μας με τας διαφόρους «όπερετίτας» των μεταφρασμένες από την γαλλικήν φιλολογίαν, και που μορρίζουν από κάποιαν όσμήν που θα έπρεπε να κτυπή άσχημα στην ελληνική μήτην, και από τας διαφόρους επιγραφάς των Ξενοδοχείων μας, Θεατρών μας, Κινηματογραφών μας, ενίων περιοδικών μας, και όλων των εις μας! «Αμπασαντέρ», «Ντορέ!» "Ιτατε στού «Ντορέ» τας είδοσ καταλόγου καλλιτεχνικάς επιγραφάς άνηρημένες επί των τοίχων τής προσόψεως του καταστήματος; Ούδεμία επί αυτήν λέξις ελληνική!! Και όμως όλη ή πλειατία του καταστήματος αυτού ως επί το πλείστον είναι Έλληνες! Μα έμε μου φαίνεται πως δέν θα είναι βέβαιον πως είναι Έλληνες, γιατί αν ήσαν τοιοῦτοι πραγματικώς δέν θα έπατοῦσε κανένας το πόδι του εις το ζαχαροπλαστεϊον αυτό, το όποτον περιφρονεί την γλώσσαν τής Πατρίδος, ή όποία τον τρέφει, αλλά και την γλώσσαν των Θεών, του Θεού, και πάσης σοφίας εκείθεν εκποσειομένης. Τώρα νομίζω περιττόν εδω να αναδιώσω τα «Μάζετικ» «Πτι Παλαί» «Παλας Ότέλ» «Μινέρβα» «Κολονάλ» «Μοντέον» «Αλκαζάρ» «Ποασόν ντόρ» «Τροκαντερό» «Τοιανόν» «Μόν Μπικουάν» «Μοντιάλ» «Ιντεάλ» και όλη αυτη την λέρα που μας έχει μεταβάλει εις σκυλοφράγκους ως ονομάζουν οι γνήσιοι Έλληνες οι Εύζωνες μας δηλαδή, ήμιας τούς «εν ζακέτα»! «Αϊδός Άρρεϊσι»!!

Παναγής Βεργωτής

προηγουμένως συσχεφθώμεν μετ το του σεβασμ. Μητροπολίτου μας κ. Δαμασκηνού, όστις εν τούτφ θα έχη την πρωτοβουλίαν. Άξίειπαινος ή φροντίς και σπουδαία ή ένεργεια, ή γενομένη μέχρι τούδε δια διαφόρους σχολάς, χάρις των οποίων μέγαρά άνεγέρθησαν και ανοικοδομούνται. Δέν πρέπει να ληφθή φροντίς και δια μόρφωσιν κληρικών, δυναμένων επιδράσεως θρησκευτικώς και ήθικώς εις τόν λαόν; Ούδεις βεβαίως ο άντιλέγων. Τα μέσα υπάρχουν. Θέλησις, δραστηριότης, άποφασιστικότης άπαιτείται.

Ι. Σ. Μεσσωλωράς

Καθηγητής του Πανεπιστημίου

Υ. Γ. Διόρθωσις. "Εν τφ άρθφ ήμων του προηγουμένου φύλλου περιεσέφθησαν λάθη τινά λεκτικά και όρθογραφικά, προσελθόντα έξ' άβλεψίας του στοιχειοθέτου και τής έλλειψως καλου διορθωτοῦ, ως άντι παρά θεοίς έβέθη παραρθεσις άντι υποστάσει έμειναι άποσσει, και άλλα μικρότερα.

Το έπί τής όδαφ Δώρον 9 Ξενοδοχείον άνωθεν το «Νέον Βραβάντιον» υπό την διεύθυνσιν του κ. Πέτρου Ευαγγελάτου, κασέχει εις τούς συμβολήτας μας εσσαν εύκολίαν και άνεσιν.

Αι εκλογαι

Κατά τας έρχόμενας εκλογάς τής 19ης Αυγούστου ο Νομός Κεφαλληνίας και Ιθάκης θα δώση 4 βουλευτάς ως ακολούθως. "Ιθάκη (πληθ. 9159) 1 βουλευτής Κραναια (πληθ. 29022) 1 βουλευτής Πάλλη (πληθ. 15613) 1 βουλευτής Σάμη (πληθ. 13380) 1 βουλευτής.

Ο κ. Κοντουμάλας

Ο ΓΝΩΣΤΟΣ Κεφαλλήν του Σουδάν Γεωσίμμος Κοντουμάλας, ο τιμών το Κεφαλληνιακό όνομα καθ' όλην την Αφρικήν, απέστειλε εις την Έφημερίδα των Κεφαλλήνων ύπερ ενισχύσεως του έργου τής Δίφης ο. Ευχαριστούμεν τον καλόν συμπολίτην δια την ευγενή αυτού συνδρομήν.

Τ' ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΓΑΪΔΑΡΟΥ ΔΙΗΓΗΜΕΝΗ ΑΠΟ ΤΟΝ ΙΔΙΟΝ ΣΤΟΥΣ ΓΑΪΔΑΡΟΥΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΤΟΥ

Ἐγὼ ἐγεννήθηκα στὸ σταῦλο ἐνὸς Βουλευτῆ, ὅστις εἶχε μεγάλην ἐπιρροὴν εἰς τὴν Κυβέρνηση· μὲλον ὅπου ἀνθρωπιά δὲν εἶχε περὶ σότερην ἀπὸ τοὺς γονεῖς μου.

Ἐκεῖνος ἔκανε κ' ἐξέκανε Νομάρχας ἐκείνος ἐμετάθετε Δικαστὰς ἐκεῖνος εἶχε σὲ θέσεις ἔλους τοὺς ἐδικούς του· καὶ ὡς καὶ ὁ πατέρας μου πρὸ στὰ γηάτα του εἶχε χρησιμεύει ὡς Γαΐδαρος τῆς Κυβερνήσεως, κ' ἔπερνε μισθὸν, ὅταν εἰς τὰ γεράματά του δὲν ἤμπορῆς πλέον, ἐξακολούθει πάντα νὰ πέρνῃ σὺντάξην.

Ὅταν ἐγὼ ἀξήνα, κ' ἔγινε καλὸς γιὰ στρώσιμο, ὁ ἀφέντης μου ἐπήγε νὰ μὲ συστήσῃ στὸν Πρωθυπουργό. Καὶ ὁ Πρωθυπουργός, χωρὶς οὔτε νὰν τὸν ἀφήσῃ νὰ τελειώσῃ (!), τὸν ἀντίκοψε λέγοντάς του ὅτι ὁ πατέρας μου ἤμπορει τώρα νὰ κάθεται νὰ ἡσυχάζῃ μὲ τὴ σὺντάξην του, ἢ ὅποια θέλει τοῦ πληρωσθῆναι ταυτικά πάντα (ὡς καὶ μετὰ τὸν θάνατον) καὶ ἐγὼ νὰ λάβω ἐπίσημως τὴ θέσιν τοῦ πατέρα μου, μὲ τὸν μισθὸν τῆς θέσεως, ὡς τότε πλέον Ἐπίσημος Κυβερνητικὸς Γαΐδαρος.

Ἡ προσφορά τοῦ κυρίου Πρωθυπουργοῦ, ἦτον βέβαια γενναία· ἀλλὰ ὁ ἀφέντης μου εἶχε ἀνώτερες ἰδέες διὰ ἐμέ. Ὁ ἀφέντης μου ἐσκόπευε νὰ μὲ βγάλῃ ἀπὸ τὸ δόρυδρο τοῦ σταύλου, καὶ νὰ μὲ προάξῃ σ' ἐπαγγέλματα ἀνώτερα.

Ἦτο τότε στὸ τόπον μας ἕνας Γυμνασιάρχης, ὅστις δὲν ἤθελε νὰ προβιβάσῃ τὸ παιδί τοῦ ἀφεντός μου ἐπειδὴ, ἔλεγε, δὲν ἦτον ἀξίον οὐδὲ κἀν διὰ τὸν βαθμὸν ὅπου εἶχε, τὸν ὅποιον ἀπρεπῶς ὁ προκατόχος Γυμνασιάρχης τοῦ ἔδωσε, χαρίζόμενος ἴσως εἰς τὸν Βουλευτήν. Τοῦτο ἔδειχνε μεγάλην αὐθάδειαν εἰς ἐκεῖνον τὸν Γυμνασιάρχην, ὅστις ἐπορεύε νὰ γνωρίζῃ ὅτι, μία μόνο λέξις τοῦ ἀφεντός μου στὸν Πρωθυπουργόν, τὸν ἐστεροῦσε ἀπὸ τὴν θέσιν του.

Πραγματικῶς, μόλις ὁ Πρωθυπουργός ἄκουσε τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ ἀφεντός μου, ἐδιώρισε νὰ γραφθῇ ἡ παύσις τοῦ Γυμνασιάρχου. Καὶ ὁ ἀφέντης μου ἐπρότειν' εὐθύς ἐμὲ στὴν θέσιν του.

Ὅταν ὁ Πρωθυπουργός ἄκουσε, καὶ ἐφαντάσθηκε Γαΐδαρο Γυμνασιάρχη! μὲλον ὅπου συνηθισμένος εἰς παραπλήσια, ἔμεινε ἄφωνός.— «Βρέ, βρέ!» μόνον εἶπε, μὰ τότε μὲ σα του. Ὁ ἀφέντης μου ἔπερνε πλῆθος ψήφους εἰς τὴ Βουλὴν.

Ὁ ἀφέντης μου κάνοντάς με Γυμνασιάρχη, ἤθελε μὲ τὸτο, Ἴον νὰ τιμωρήσῃ τὸν αὐθάδη Γυμνασιάρχη ποῦ τοῦ ἀρνήθηκε τὸν προβιβάσιμόν τοῦ παιδίου του καὶ ἔπειτα νὰ βάλῃ στὸν Τόπον τοῦ τη μεγάλῃ του ἡμιπέρεσιν στὴν Κυβέρνησιν τὴν ἰσχύον του, σὲ καποιον τρόπον τὴν παντοδυναμίαν του. Καὶ νὰ κάμῃ τὲς

Ἀρχὰς ἔδωκε καὶ τὲς ἐξουσίας τοῦ Τόπου νὰν τὸν τρέμουνε, καὶ νὰν τὸν ὑπακοῦνε. Ἔτσι, ὅταν ὁ Πρωθυπουργός ἔμεινε κ' ἐσκεπτότουνε. «Βρέ Ὑπουργέ, τοῦ λέει, τί τὰ σκέφτεσαι;»

«Σκέφτομαι, λέει, πὼς διάλογο μπορεῖ νὰ γένῃ ἕνα τέτοιο πράγμα».

«Πῶς; λέει ὁ ἀφέντης μου, ἰδοῦ.— Ὁ γαΐδαρός μου ὀνομάζεται Θεόδωρος. Εἶναι τὸ ὄνομα ποῦ τοῦ ἔδωσα ὅταν ἐγεννήθηκα καὶ τὸν πατέρα του, ὅταν τὸν ἀγόρασα, τὸν ὀνόμασα Ἰωάννη. Νὰ Ὑπουργέ μου εἶναι τὰ ὀνόματά τους ἐκεῖνα. Τώρα, ὁ Θεόδωρος Ἰωάννου, δὲν ἤμπορει νὰ καθέξῃ ἔδραν Γυμνασιάρχου; Ἐκατάλαβα εἶπεν ὁ Πρωθυπουργός. Μὰ ἔπειτα;»

«Ἐπειτα, λέει ὁ ἀφέντης μου, ἄφησ' ἐμέ... Ἐγὼ κἀνὼ ὅτι θέλω στὸν τόπον μου, κανεὶς δὲν τολμᾷ νὰ μιλήσῃ. Ἄν θέλῃς νὰ μποροῦμε νὰ κἀνωμε ὅτι θέλουμε στὴ Βουλὴν, πρέπει νὰ μπορῶ νὰ κἀνω ὅτι θέλω στὸν Τόπον μου».

Ἔτσι, τὸ ἐντάλμα ἐγράφηκε εὐθύς, καὶ ὑπογράφηκε ἀπὸ τὸν Βασιλέα κ' ἐγὼ ἐδιορίσθηκα Γυμνασιάρχης τοῦ Νομοῦ μας, κατὰ προτίμησιν ἐντίμων καὶ εὐπαιδευτῶν πολιτῶν ὅπου ἐζητοῦσαν τὴ θέσιν. Μὰ ὁ ἀφέντης μου ἤξερε νὰ κἀνῃ τὰ πράγματά του ἤξερε νὰ συμβιβάσῃ τὰ ἀσυμβίβαστα· καὶ ὅταν ἐπέστρεψε ἀπὸ τὰς Ἀθήνας, κομιστῆς αὐτὸς ὁ ἴδιος τοῦ ἐντάλματος, εἶπεν ὅτι δὲν ἦτον ἀξιοπρεπὲς διὰ ἐμὲ νὰ κἀνω τὸν καιρόν μου δίδοντας μαθήματα στὸ Γυμνάσιον, ἀλλὰ νὰ στέλνω ἄλλων ἀντικαταστάτων μου ὑφυγητῆν, τὸν ὅποιον αὐτὸς ἐδιόρισε· καὶ ἔτσι ἐγὼ ἔμεινα ἀνενόχλητος εἰς τὸν σταῦλο μου, καθὼς ἔλεγε ὁ ἀφέντης μου νὰ συγγράφω.

Ἐγγυμνασιάρχεψα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀρκετὸν καιρόν· καὶ ἤθελ' ἐξακολουθήσῃ διὰ παντός εἰς ἐκεῖνο τὸ ἐπίδοξο καὶ sine cura ἐπάγγελμα, ἂν ὁ Πρόεδρος τῶν Δικαστηρίων μας δὲν ἤθελε δυσασεστήσῃ μὲ ἀνοησίες του τὸν ἀφέντη μου. Ὁ Πρόεδρος ἐκεῖνος δὲν ἤξερε διόλου νὰ ξεχωρίζῃ τὸν ἀφέντη μου ἀπὸ τοὺς ἄλλους συμπολίτας του, καὶ νὰν τὸν ἐχτιμᾷ πρεπόντως, ὑπακούοντάς τον καὶ ὑπηρετόντας τον.

Ὁ ἀφέντης μου εἶχε διαφορὰς δίκες εἰς τὰ Δικαστήρια· καὶ ὁ Πρόεδρος δὲν τοῦ εἶδε πάντα δίκιο! Σὰ νὰ ἦτον δυνατὸν ἕνας ἀφέντης σὰν τὸν Κύριον Βουλευτήν νὰ ἔχη ποτὲ ἀδίκιο!

Ἔτσι, ὁ ἀφέντης μου ἐθύμωσε· ἐσκυλόβρισε τὸν Πρόεδρον· καὶ ἀμέσως ἔπειτα ἔγραψε στὸ Ὑπουργεῖο καὶ ἤλθε ἡ μετάθεσίς του μὲ πρῶτον ἀτιμωπλοῦν διορίζοντας ἐν ταυτῇ εἰς τὴν Προεδρείαν τῶν Θεόδωρον Ἰωάννου· ἐπειδὴ τέτοια ἦτον ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἀφεντός μου, ὅστις διανοεῖτο νὰ μὲ ἀναδιβάσῃ ἀπὸ βαθμίδα σὲ βαθμίδα ἕως εἰς τὲς ὑψηλότερες θέσεις τῆς Ἐπικρατείας.

Καμωμένους καὶ τοῦτος ὁ διορι-

σμός, ὁ ἀφέντης μου ἐκानοποιήθηκα· καὶ εἶπε στοὺς δικαστὰς, ὅτι, τοῦ νέου Προέδρου τῶν, λογιῶ ὑγείας, ἐμποδιζομένου, ἤμποροῦσε νὰ προεδρεύῃ ὁ γεροντότερός τους.

Ἡ μετάθεσις ἐκείνη τοῦ Προέδρου, καὶ ὁ προβιβάσιμος ὁ ἐδικός μου, ἀνάμεσα σὲ φρόνιμους ἀνθρώπους, ἤθελε χρησιμεύει ὡς ἕνα καλὸ καὶ ἀποτελεσματικὸ μάθημα στοὺς λοιποὺς δικαστὰς· ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι δὲν ὠφελήθηκα ποτὲ ἀπὸ τὴν πείρην· καὶ λίγο ἔπειτα ὁ Εἰρηνοδίκης τοῦ τόπου μας, ἔτσι γιὰ χαρὰ του, ἤθέλησε νὰ χολοταράξῃ κ' ἐκεῖνος τὸν ἀφέντη μου, ποῦ ἦταν Βουλευτής, καὶ εἶχε ἡμιπέρεσιν.

Ὁ Εἰρηνοδίκης ἐκεῖνος, σὲ μίαν ὑπόθεσιν τοῦ ἀφεντός μου, εἶχε μᾶς μνηύσει πῶς, νὰν τότε συμπιθῶμε, μᾶ... πῶς ἡ δουλειὰ ἦτανε πάρα φανερή... καὶ δὲν ἐτολμοῦσε νὰ δώσῃ ἀδίκιο τοῦ ἀντιδίκου μας. Ὁ ἀφέντης μου τότες ἔχατε τὴν ὑπομονήν, κ' ἐμῆνυσε τοῦ Εἰρηνοδίκου ὅτι, ἂν δὲν ἔγη γνώσῃ θὰ πάη αὐτὸς ὁ ἴδιος τὴν ἡμέρα τῆς συζητήσεως, καθαλιεμένος εἰς τὸν Πρόεδρον, στὴν αἴθουσα τοῦ Εἰρηνοδικείου, νὰν τοῦ δάλλῃ γνώσῃ.

Ὁ ἀφέντης μου τότε καὶ τόκαμε. Ἐπειδὴ τὴν ἡμέρα τῆς συζητήσεως μ' ἐκαβαλίκεψα, καὶ μὲ δλῆν τὴν πομπὴν καὶ παράταξιν, ἀκολουθημένος ἀπὸ ἀνθρώπους του, ἐκινήσαμε διὰ τὰ Δικαστήρια.

Ἦτανε μὲ τοῦτον τὸν τρόπον ὅπου ἐγὼ ἐκείνην τὴν ἡμέρα ἔκανα πανηγυρικῶς τὸ ἐμβασμά μου εἰς τὸν Ναὸν τῆς Θέμιδος, καὶ ἔπερνα κατοχὴν εἰς τὴν νέα μου θέσιν.

Ὅταν ἐμπήκαμε, ἡ κατώγειος ἐκείνη αἴθουσα τοῦ Εἰρηνοδικείου, ἦτον γεμάτη, στυβασμένη ἀνθρώπους. Ἐνας κλεισιμένος σάπιος ἀέρας, καὶ μία ζέστα ποῦ ἔπερνε τὴν πνοήν. Ἦσαν ὅλοι γυρισμένοι μὲ τὰ πρόσωπα πρὸς τὸν δικαστήν, καὶ πολὺ προσεκτικοὶ σ' ὅτι ἐγενότου. Ἔτσι ἐμεῖς ἐμπαίναμε ὀπίσθε ἀπαρτήρητοι. Μὰ ἡ κάψα ἢ μεγάλη ἔκαμε σ' ἐμέ, ἐκεῖνο ποῦ συνήθως κάνει σ' ἐμᾶς τοὺς γαΐδαρους. Τὰ πλεμόνια μου ἐφουσκώσανε... τὰ βουθούνια μου ἐδιαπλατώσανε... τὰ μάτια μου ἐστρογγυλήνανε... καὶ μία ἐσωτερικὴ ὠθησις ἀκαταμάχητη, μ' ἔκαμε νὰ βγάλω μία γκαριζιὰ τέτοια ποῦ ποτὲ γαΐδαρος ἔστω καὶ Πρόεδρος, δὲν ἐβγαλε ποτὲ τὴν παρόμοια!...

Εἰς τὸ ἀπροσδόκητο ἐκεῖνο ἡ αἴθουσα δλόκληρη ἀναστατώθηκα. Κανεὶς δὲν ἤξερε τί ἐσυνέθηκα. Φόβος πανικός ἐκυρίευσε ἔλους. Ἄλλοι ἐφωναζάνε, ἄλλοι ἐῆγανε ὅτι οἱ ἐγκριμιζόντανε... καὶ ὁ Εἰρηνοδίκης, ὅλος ἐκφριμμένος καὶ ἐκτροπὸς, ἐπετάχθηκε ἀπὸ τὸ παράθυρον, κ' ἐστάκισε τὸ πρόβρι τοῦ Προέδρου δὲν ἐπέτυχε τόσο στὴν παρουσίᾳς του, δὲν ἔκαμε τέτοιο σάλο ἢ γκαριζιὰ του.

Εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦ συμβάντος ἐ-

κείνου, ὁ Τόπος ὅλος ἀγανάχτησε. Ἐκατηγοροῦσαν τὸν ἀφέντη μου· καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἐδικούς του τοὺς ἴδιους δὲν ἐτολμοῦσανε νὰν τότε δικαιολογοῦνε μὲ δλῆν ἐκείνην τὴν ζέσιν μὲ τὴν ὁποία τὸν ὑπερασπίζανε πρῶτα. Τὸ Δικαστικὸ Σωματεῖον τοῦ Τόπου ἐσυνάχθηκα εἰς ἰδιαιτέραν σύσκεψιν, καὶ ἐστείλανε στὸν Ὑπουργόν τῆς Δικαιοσύνης ἀναφορὰν ζητώντας πρόβλεψες.— Τὴν τύφλα τους! Κανεὶς δὲν ἔμαθε ποτὲ σὲ τί ὁ Ὑπουργός ἐμεταχειρίσθηκα τὸ χαρτί ἐκεῖνο. Καὶ ὁ ἀφέντης μου ὡστόσο, ποῦ ἦταν Βουλευτής καὶ εἶχε ἡμιπέρεσιν, ἐκαβαλίκευ' ἐμέ, κ' ἐγύριζε τὴ χώρα καθαλιεμένος ἀπ' αὐτοῦ μου, διὰ νὰ ἔχη, ἔλεγε, τὴν εὐχαρίστησιν νὰ καθαλιεῖ τὸν Πρόεδρον τῶν Δικαστηρίων.

Τιμές, θριάμβους, ντεμενέδες, καὶ προσκυνά, τὰ ἐμοιραζόμενα δλα μὲ τὸν ἀφέντη μου. Ἐκεῖνος ἐστηριζότουνα εἰς ἐμέ, κ' ἐγὼ ἐπαίρομουν εἰς αὐτόν. Ὅταν μ' ἐκαβαλίκευε, ἐφαινόμασθε ἕνα μόνο κομμάτι! Ἀναντιρρήτως, ἐγὼ ἡμιούνα πλασμένος διὰ αὐτόν, καὶ αὐτὸς δι' ἐμέ.

Ἀλλὰ μὴ νομῖσθε ὅτι ἦσαν ἀπλὲς τιμές καὶ κούφχοι θριάμβοι οἱ ἐδικοί μου. Διόλου. Ὁ ἀφέντης μου ἤθελε νάχη σ' ἐμὲ ἕνα γαΐδαρο ποῦ νὰν τοῦ κἀνῃ τιμὴ. Καὶ διὰ τοῦτο μὲ ἔθρεφε μὲ δρόμι, καὶ μὲ χορτάρι πρῶτης ποιότητος. Πολλὰς φορὰς μὲ ἔδινε καὶ ψωμί. Ἀπ' αὐτοῦ σ' ἔλα, σαμάρι δὲν ἐπῆγε ποτὲ στὴ ράχην μου. Ὁ πατέρας μου καὶ ἡ μάνα μου ἐδάνανε σαμάρι. Ἀλλὰ ἐγὼ, ὡς ἀπὸ τὸν καιρὸ ποῦ μ' ἐστρώσανε μὲ ἐβάλανε σέλα, καὶ πάντα σέλα ἐφόρεσα.

Ἡ ἀνάπαψιν, τὸ καλὸ φατ', τὰ χὰιδια, καὶ ἡ περιποίησης, μ' ἐκάμανε ἕνα γαΐδαρο πρῶτης τάξεως· ἕνα κοντὰ γαΐδαρο μεγαλόσωμον, γεμάτονε, καὶ γεμάτονε ζωηρότητα καὶ δύναμι. Κάθε ποῦ ἐβγαίναμ' ὅξου μὲ τὸν ἀφέντη μου, καὶ ὁ ἀφέντης μου ἔδλεπε νὰρχεται κάποιος ἀπὸ τοὺς μὴ-εὐνοϊκούς του, μ' ἐκένταε ἀπυκάτου στὴ σέλα, κ' ἐγὼ τότες ἐτσούλωνα τ' αὐτὰ μου, ἐφύσωνα μὲ τὰ ρουθούνια μου, κ' ἐπέτουνα κλωτῶσι εἰς τὸν ἀέρα, κατὰ τὸ μέρος ὅπου ἐρχότουνε ὁ ἐναντιός μας.

Ἐγὼ καὶ ὁ ἀφέντης μου! Στὸν Τόπον δὲν ἀκούτου' ἄλλος κανένας!...

Ἐκεῖνες τὲς ἡμέρας εἶχ' ἔλθει στὸ νομὸ μας νέος Δημόσιος Μηχανικός, μεταθεμένος ἀπὸ ἄλλον νομὸν εἰς τὸν ἰδικόν μας ἐπειδὴ δὲν ὑχαριστοῦσε τὸ ἔχει Ἀρχικομησιάρχην Βουλευτὴν τοῦς, ὅστις ἀπαίτουσε τὴν ἀναρτίσιν του, διὰ νὰ καταφύσῃ τὸ σπῆτι τοῦ ἀντιπάλου τοῦ ἀφεντός μου καλῆτερη θεωρία τὸ ἰδικό του.

Ὁ Μηχανικός τοῦτος ἦτον φρόνιμος ἀνθρώπος, καὶ ὅταν εἶδε μία (Συνέχεια εἰς τὴν ὅην σελίδα)

(1) Ἔτσι κάνοῦνε πάντα οἱ σημερινοὶ Ἕλληνες.

ΕΝ Ω ΚΥΛΑΕΙ Η ΖΩΗ

ΛΙΒΕΛΛΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ...

Είναι αναμφισβήτητον, όπως άρέσκειται ν' άρχιζει την κουθέντα του, και ο καλός μου φίλος Νίκος Τρυλός, είναι αναμφισβήτητον, λέγω, ότι ο άνθρωπος είναι το περιεργότερον έρπετον τού πλανήτου μας.

Η σκέψις μου δέ αυτή, με κάνει ν' άπορώ πώς ένας Δαρβίνος και ένας Χέκελ, άσπυτάλησαν τόσο χαρτί και μελάνη προς άποστήριξιν των θεωριών των έ μ έν ένας, ως γνωστόν διά τόν Πιθηκάνθρωπον, ο δέ άλλος διά τόν Μονισμόν και δέν έπρόσεξαν οι εύλογημένοι σε μιά άλλη αλήθεια πολύ περισσότερο ίσως ενδιαφέρουσα και ζωντανή, την θεωρία δηλονότι τού έρπετου ανθρώπου που άσφαλώς θά τους έξησφάλιζε μεγαλειτέρα φήμη και δόξα.

Όπωςδήποτε είναι θετικόν ότι ή αλήθεια αυτή της δουλοπρεπειας τού ανθρώπου, είναι από αιώναν τώρα γνωστή και πρηνέσθωμένη, άσχετως εάν δι' εύνοήτους πάντοτε λόγους παραδίδεται από γενεάς εις γενιάν διό έξεμύθησαν.

Τούτο συχνά μου έπνευλάμβανε πρό πολλών δεκαδών ετών και ο μακαρίτης ο παπός μου ένας πολύ καλός και αγαθός γέρος, εις την εύθυκρίσιαν τού όποιου έχω πάντα λόγο σεβασμού, έστίς ο άτυχής έξνίστατο, και έξνίστατο πολλάκις, διά την περιεργον αυτήν ιδιότητα των όμοίων του.

Και επειδή ο λόγος περί τού παπού μου, θυμάμαι αλήθεια πόσο έπνευασατούσος ή ψυχή του όταν εύθυγεν να συναντήσῃ κατά τόπος άπογευματινούς περιπάτους του εις τούς έποίους, μικρός τότε, τόν έσυνόδωσα, τόν δράχον έκείνον τού Δικαίου και τής Άληθείας τόν Άνδρέα Λασκαράτο.

Και ήσαν τοσοῦτον έμφαντικά άμα δέ μυστικοπαθείς οι συναντήσεις των έκείνων: όπου εις την παιδικήν μου αυτήν ήλικία, άφισαν την ώραιότερα σφραγίδα των αναμνήσεών μου.

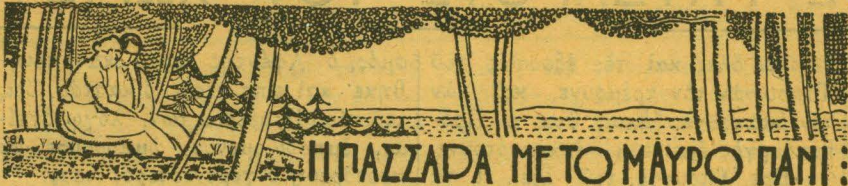
Την έπιεικόμενη έκάστοτε συνάντησιν τού συγχωρεμένου παπού μου με τόν άφορεσμένο και κατατρεγμένο ήθικολόγο, είχα συνήθως να προαισθάνομαι από τό δυνατό σφύζομο τού καρπού της χειρός μου, από της όποιας έσυνήθιζε πάντοτε να με κρατῆ ο νόσος μου, λόγω τού ζωηρού τότε τού χαρακτήρος μου και τό έλαφρό ειτι προς τά έμπρός τίναγμα μου. Ός έξ ένστικτο θυμάμαι τότε συνεχέντρωνα την παιδικήν μου φαντασάναξ των γύρω άσχυλιών της και πρόθυμος ήτοιμαζόμην διά τό εύλαβικό χειροφιλημα τού σοφού διδασκάλου διά τό όποιον τοσάκις μου είχε κάμει θεωρία με άκαταλήπτους δι' έμέ τότε έκφράσεις ο αγαθός παπός μου.

Και όλ' αυτά τότε, μου ήσαν φυσικά ανεξήγητα και άκατανόητα όπως άκατανόητος μου ήτο άργότερον και ή έπίμονος ανάμιξις τού πατέρα μου, ως ίερωμένου, ύπερ της άρεως τού άφορισμού τού Λασκαράτου.

Με τό πέρασμα όμως τού χρόνου και σιγά, σιγά, κάτι άρχισα και έγω να αντιλαμβάνομαι από την όλη αυτή υπόθεσι των άθών μου έκείνων ήμερών και συγχρόνως ν' άποκαθίσταται εις την συνείδησίν μου και ή μνήμη τού μακαρίτου παπού μου όπου παρά τάς τότε έπιθυμίας μου, τόν ήκουα πάντοτε να γρινιάζει και να κατάφέρεται έναντιον των συνανθρώπων του που δουλοπρεπείς και μικροί όπως ήσαν, δέν μπορούσαν να προστατίσασιν την δύναμιν και τό φώς της αληθείας τού άφορεσμένου λιβελλογράφου.

ΦΛΥΤ

Advertisement for G. I. KANAΓΚΙΝΗΣ, a doctor and pharmacist, located at 10-12 P.O. and 4-6 P.O. in Athens.

ΚΕΦΑΛΛΩΝΙΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ύπό Μ. ΝΑ.

11 (Συνέχεια εκ τού προηγούμενου)

Έμεινα σύμφωνος.

Έξω βροντές, άστραψιές, βροχή δυνατή...

Βρυχαιμωνιά θάχουμε έφέτος ειπεν ο Γεράσιμος.

Ναι, έφειθύρισα κι' εγώ.

Και πώς βρήθηκες εδώ, τέτοις ώραι;

Τού διηγήθηκα τή συνέχεια της ιστορίας μου...

Και θά πεινάς δυστυχισμένε, έφώνηξε ο Γεράσιμος στο τέλος... Έσού είσαι πειναμένος της πεινάς κι' εγώ σου λέω φιλοσοφίες... Έλα να σου βάλω κάτι να φάς.

Όχι σ' εύχαριστώ, με δέν πεινάω...

Πιστεφέ με δέν έχω καμμία δρεξι για φά.

Δίγο κρασί; Α! λίγο κρασί παληό θά ντό πιής... Θίχης άκούσαι για τά δικά μας κρασιά τι πράμμα είναι.

Έπιαμε στο φώς τού καντηλιέρη λίγο κρασί... Δίγο τό λέει ο λόγος, γιατί δέν έπιαμε λίγο, έπιαμε πολύ.

Καμιά φορά ο Γεράσιμος μ' έρώτησε.

Και τώρα τι σκέφτεσαι να γέννης Κώστα;

Τίποτα... Θά πάω ίσως στ' Άργοστόλι με τό τουφέκι μου γεμάτο, με τό μαχαίρι στα δόντια... Θά σκοτώσω όσους μπορέσω κι' ύστερα θά σταθώ να με σκοτώσουν κι' έμένα.

Αυτό θά κάμω Γεράσιμε.

Λοιπόν έτρέλλάθηκες κι' εσύ;

Μά τι θέλεις να κάμω; Για πές μου τι θέλεις να κάμω;

Νι φύγης από τή Κεφαλλονιά. Να μιά Έλλάδα έλεύθερη να ζήσης. Περιουσία έχεις.

Κι' ή Έριέττη; Έ Γεράσιμος δέν κιντάλαβε άκόμη πώς δέν μπορώ να ζήσω χωρίς την άδερφή σου. Νάταν άλλωθς, να παντρευτούμε και να φύγουμε.

Έ, κάτι θά γείνη. Άσε να 'δοῦμε μήν ο Θεός κάμη τό θαῦμα του... Έπιετα πές εῦν πρώτος έκεί πέρα κι' ύστερα έρχομαι κι' εγώ με την Έριέττη. Σάς στεφανώνω και ζήτε δημορφα και καλά στην έλεύθερη Έλλάδα.

Βέβαια θά μάς κοστίση πολύ ν' αφήσουμε τό νησί μας. Άλλά μάθε Κώστα μου πώς αυτό οι Έγγλέζοι δέν θά μείνουν πολλόν καιρό...

Έίσεις Γεράσιμε πώς άπόψε ήτν να πήγαινα στη Πηγή. Ό παπά Γερβάσιος θά έδρισκε μιά γαίτα στον Κιτελιό για να με περάση στη Γλαρέντζα. Άλλά κανείς κι' άλλου κινάει κι' άλλου ή ύχη τονέ πάει.

**

Όλη την άλλη μέρα έμεινε στο σπήτι της Έριέττης και τού Γεράσιμου κρυμμένοι. Έγνώρισαν και τή μάνα τους, που ήτανε καταπεσομένη... Τι καλή και άρχοντική γυναίκα. Θεός σωρήσθηγε. Τό σπίτι έννοείται κατάλειστο. Άλλοίμονό τους αν μαθητευότανε πώς με κρύβουν. Ό Γεράσιμος είχε μανία να πάμε τή νύχτα στο βουνό μήπως έρτη στην Έριέττη ή θύμηση όταν ήθελεν βρεθῆ στο ύψο μέρος που σκότωσα τόν Πάρκερ.

Όμοιογῶ πώς είχα μιά κακή προείσθηση γι' αυτή τή δουλειά. Κάτι μδλεγε πώς μάς περιμένουν χειρότερα κακά στο δάσος.

Όπωςδήποτε, επειδή δέν ήθελα να σκεφτῆ ο Γεράσιμος πώς φοβάμαι, έδέχτηκα τά μεσάνυχτα να πάμε.

Φεγγάρι δέν είχα. Ό Γεράσιμος έπέμενε ν' ανάψει ένα φανάρι.

Γεράσιμε, τού λέω, κάποιος θά 'δῆ τό φώς.

Μά τι θέλεις να σκοτωθούμε μεσ' τό σκοτάδι. Βρέ άδερφέ τι φοβάσαι. Είμαστε δύο, χέρια έχουμε, τουφέκια έχουμε, μαχαίρια έχουμε... Αν πεταχτῆ κα-

νένες στο δρόμο μας, θά τό πληρώση άκριβιά.

Κι' ή Έριέττη; έτόλμησα να τού πῶ.

Έ, ή Έριέττη. Μά γι' αυτήν γίνονται όλα...

Η Έριέττη! ω τή βρανασιμένη μου αγαπούλα. Περπιτοῦσε μαζί μας σιωπηλή. Όθις τραγούδι, οθις γέλιο.

Μπροστά έπήγαινα εγώ, μ' άκολουθοῦσε ή Έριέττη και τελευταίος ο Γεράσιμος.

Κάποια φορά έφτάσαμε στο δάσος. Βρήκι με εύκολία τό συνηθισμένο μονοπάτι... Έδώ ή Έριέττη μιά στιγμῆ έγύρισε κι' είπε στο Γεράσιμο...

Άκουτος... έρχεται... είναι μεσάνυχτο... κι' ύστερα και εσύ πάσε...

Σιγά-σιγά έφτάσαμε στο μέρος που είχε γείνει τό δρῆμα έκείνης της βραδυάς. Ένας βόγγος άκούταν μέσα στο δάσος ένας τρομαχτικός βόγγος... Τά κλαριά έστάζανε νερό... Γύρω οι όγκοι των έλάτων στεκόντανε μαύροι σκοτεινοί... και μόνο τό φαναράκι μας σαν άστρο παραπλανημένο έφεγγε κρεμασμένο σ' ένα κλαρί...

Τώρα λέει ο Γεράσιμος, κύταξε. Έγώ θ' άρπάξω την Έριέττη στην άγκαλιά μου και θ' άρχινησω να ντή φιλω... Έσού τότες θά πεταχτῆς και θά μ' άρπάξῃς... όπως άκριβώς έκαμες τού Πάρκερ. Κιτόπιν εῦθ θά τραβήχῃ και θά σηκώσω τό τουφέκι μου. Έσού θά μου ρίξης μιά τουφεκιά. Έννοείται ότι δέν θά μικιάρης έμένανε... άλλα θά ρίξης στον άγέρα... Έκατάλαβε Κώστα;

Ναι...

Λοιπόν άς την αφήσουμε μονάχη...

Κρύφου στη θέση σου κι' εγώ λίγο ποσό πέρι για να φανώ έξίφνα...

Η Έριέττη έμεινε μονάχη στη θέση της. άκίνητη σαν άγαλμα.

Πίσω από τόν κορμό ενός έλατου έβλεπα με λαχτάρα τή μαύρη της σιλουέττα.

Κι να πού άρχιζει ή αναπνεύσαση...

Ό Γεράσιμος προχωρεί και τή άρπάζει στην άγκαλιά του. Την φιλει... τή σφίγγει... Περιμένο με άγωνία ν' άκούσω τό 'εσθήμε:α' που άκουσα έκείνη τή βραδυά... Μά τίποτα. Η Έριέττη άσυκίνητη, άμίλητη έδεχόταν την έπίθεση τού άδελφού της.

Έπσταχτήκα, τόν άρπαξα, τόν έτίνεζα μακρυά...

Έκείνος έπήρε τό τουφέκι του, εγώ έσέκνωσα τό δικό μου: και τραβήξα μιά τουφεκιά σκοπεύοντας μέσα στα μαύρα σχήματα τού δάσους...

Τι έγινε; Νά τό προαισθημα, τό κακό προαισθημα που είχα... Στη τουφεκιά μου ή Έριέττη έβγαλε μιά φωνή κι' έπεςε λιπόθυμη.

Δέν προφτάσαμε όμως να σκεφτούμε τι έγινε, που μπάμ! μπάμ! άμέσως τέσσαρες τουφεκίες ριχτήκν επάνω μας από τό μέρος που έπεςε ή δική μου τουφεκιά.

Έννοιωσα ένα πόνο στον άριστερό ώμο, άκουσα τόν Γεράσιμο να μου φωνάζη...

Φύγε Κώστα, φύγε γιατί έχάθηκες. Είναι τό μεγάλο τό άπόσπασμα... Φύγε εγώ θά τά διορθώσω...

Άκουσα θύματα πολλά τραύμα να πλησιάζουν, κι' ουδ' ήτν αν ήσος την ίδια διεύθυνση που έφυγα την άλλη φορά...

Καθός έφευγε ο Γεράσιμος έσέκνωσε τό τουφέκι του και έσυρρόβλησε προς τό μέρος μου. ύστερα τόν άκουσα να φωνάζη βοήθεια... Τό αίμα έτρεχε από τόν ώμο μου ποτάμι.

ΕΠΕΑ ΠΤΕΡΟΕΝΤΑ

Η ΠΡΟΟΔΟΣ

Μερικές φορές κάθομαι και σκέπτομαι αυτήν την πρόοδο. Και συλλογίζομαι αν θα ήτο προτιμότερο να μη δπήρχε. Αίφνης τό αυτοκίνητο εις τό ενεργητικόν του έχει ένα καλό. Μόνον ένα, ότι έσυντόμυσε την άπόστασιν. Άλλά πάλιν εις τό παιητικόν του πόσα δέν έχει κακά. Πρώτον είναι δάρδαραν εις την εμφάνισιν και την συμπεριφοράν προς τόν κόσμον. Έχει μέσα του ένστικτα θηριώδη και δέν είναι πολλές φορές που τά έκδηλοι κατά τόν σκληρότερον και άπαισιώτερον τρόπον, και δημιουργεί δυστυχίας, διότι έπ' αυτού έποχεται ο θάνατος. Ένα τέτοιο τέρας δέν δύναται ποτέ να έχη σχέση με καμμίαν ποιήσιν. Ένφθ τό άμάξι; Ποία μεγαλειώδης εμφάνισις γεμάτη άλλην και ζώην. Νοιώθει τόν επιδάτην του και ένδιαφέρεται δι' αυτόν. Ό ρυθμικός περίπατος μέσα από ώραιάν φύσιν δέν δύναται να έννοηθῆ χωρίς άμάξι. Γι' αυτό και αν έπρόκειτο σήμερα οι θεοί να ταξειδεύσουν ποτέ δέν θά έπροτίμων τό αυτοκίνητον. Θά έδρισαν ένα κομψό άμάξι με άλογα υπερήφανα και ζωηρά. Ίσως και αυτά να όφείλουν τό μεγαλειον των εις την προτίμησιν αυτήν των θεών. Έπειτα όχι μόνον δέν δημιουργούν κίνδυνον άλλα τόν προαισθάνονται και πολλάκις τόν άποφεύγουν. Και όταν τύχη να δηγοῦν κάπου ένα ριχτεῖο ή μίαν κομητήν θλιθεράν, είναι συμπαθητικά και άκολουθοῦν την συγκίνησιν των έπιδατών. Η πρόδος βλέπετε δέν είναι καθόλου ώραιον πράγμα.

Γεώρ. καββαδίας

Η ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΜΕ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

Του LORENZO STECCHETTI

Άγαπηθήκαμε μεσ' στην άχτίδα του ήλιου τού ξανθού, τό καλοκαίρι: σκεπάζανε τό δρόμο σ' αυτά τά μέρη τις τόλμας σου, εύγενικά δακχίδια.

Τά έρωτόλογα τά πιό γλυκά μας όλα τά είπαμε, και τις κρυμμένες τέχνες της ήδονής φανερωμένες έμεις άφίσαμε στον έρωτά μας.

Μάρθε χινόπωρο, να πού αντικρύζω κοράκια νάρχωνται, κ' εις τά γνωστά μας τά δάση, μόνος μου τώρα γυρίζω.

Βλέπω τά δέντρα μας, τ' αγαπητά μας, που ο άνεμος τά δέρνει και δακρύζω... Τόση ήταν κι' ή ζωή τού έρωτά μας.

(Από την άνέκδοτη μετάφρασή μου της «Μεταθανάτιου»)

ΣΠΥΡΟΣ Μ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ

Ένα τρίτο όλο χάρι εις τούς δοδμούς με καμιά μέρα νύχτα περπατεί διαρκώς αυτή φιλετάρι και ο σύζυγος φανόρ στο έπίσημο αγορά της κυρίας του κρατεί:

Κουτσομπόλα

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Και μουδες: «Σύρε στο καλό» μι ήβελ... πώς;— να σου φωνάξω μή πές αμάς λήθης τό γυαλό που εγώ ποτέ μου δέν θ' άράξω (ή θροῦναί)

ΠΑΝΑΓΗΣ Ι. ΠΕΦΑΝΗΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ

Άκαδημίας 90—ΑΘΗΝΑΙ

(άκολουθεί).

ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΚΟΥΤΣΟΜΠΟΛΙΟΥ ΚΥΝ - ΟΝΙΚΑ

Τ' ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ

Σιλουέτα τ' ανομάτου πούρδε διά τ' άσυρμάτου

Μύτη κλασική και μεγάλη, ήτοι δείχνει δηλαδή ότι το παιδί είναι από σπήτι

Μιάν άπιθαμή ce petit cher ami είναι εις τό μπότι Όμως quel bonheur έχει garçonière κάτω στο κάτω

Είναι élegant και φοράει gants πρό παντός άπ' δτου έν θυμώ και όργή μόνος όδηγεί τ' άτοκίνητό του.

Έχει radió comme vous connaissez et il parle Français με τό Quai d'Orsay φύλλος στο άντι του 'χει μπή καλά για την place αυτή εις τό consulat

< O mon cher ministre > connaissez ou non > πώς τό προξενείον > έμεινε κενόν > ça me fait souffrir > comme peut-être κι' εσε > et pour vous servir > je veux être placé > εις τό Consulat <και me voilà. >

< Vous savez στη chambre > que j'adore la France > είμαι δε και membre > εις την Alliance : >

< Les Argostoliotes > detestables canailles > λένε πώς έγώ > δεν είμαι grand-taille > φίλε μου pourtant > depuis longtemps > δείχνω δηλαδή > ότι c'est à dire > δεν είμαι παιδί >

< Πρό πολλού καιρού > εγγήκ' από τ' άγρό > και στα κουτουρού > τό ότομο-πίλ > πάντα όδηγώ >.

< A la garçonnière > reçois du monde > j'ai des connaissances > Cher ministre de France > et parmi les brunes > et parmi les blondes >.

< Έχω radió > σπ/τι installé > et je peu vous prendre > quand vous le voulez >.

< Comme vous voyez > φίλε ύποπτό > έχω τό και τό > μπάνια και φίλά >

> οι κ. ώτ > tous ces avantages > για τό consula > και για mariage > > je suis en age > κι' έχω και courage > να γινώ πατήρ > έχω κι' από καιά > ήγουν τα κουκιά > mais en miniature >

> Έ λοιπόν αλλό > φίλε μου χρυσέ > σέ παρακαλώ > άπ' τό Καίν: Όρσαί > faites moi nommer >

> pour consul έμέ > κι' έν είμαι petit-taille > je mettrais talons > et je grandirai > quand je porterai > πλιν όψηλόν >

< Όχι μή μου πής > il ne faut douter > ώ! μή με λυπείς > κι' είμ' enfant-gaté >.

Όμως εις αυτά έτοι όρθά κοψτά άπαντοιν fachés άπ' τό Καίντ' Όρσαί > Ça nous est penible > mais c'est pas possible > de voir consul > votre aimable profil > Mais pour recompense > Vos amis de France > nous vous enverrons > από τό Paris > για παρηγορί > ένα biberon > et serez gueri > comme nous esperons > Le bon Dieu > άς μάς φυλά > από τέτοια προκοπή > πές adieu > στο consulat > et mon cher > va faire pipi >

Ο ΚΥΝ-ΟΝΙΚΟΣ

ΝΙΚΟΛΑΣ ΒΟΡΟΣ

Σε μία γωνιά της Ελλάδος στο Ληξούρι της Κεφαλληνίας, σε μία γωνιά ενός φαρμακείου περνάει τον καρπό του ένας πονεμένος τυφλός, πότε θυσιάζοντας στην συλλογή του κρύδοντας τον άναστεναγμό του, πότε αφήνοντας τη σκέψη του να πετάει και σε ποιά άφηλές ιδέες, σ'έναν κόσμο λαμπρό, φωτεινό, άφου ή άρρώστια των ματιών του τον έχει ρίξει στο σκοτάδι. Έτσι μέσ' την φτώχεια του και τό βαθύ σκο άδι αισθάνεται κάποτε την ανάγκη να καθαιλουή τον Πήγασο ξεχνώντας τα κ.θημερινά του θάσανα. Δημοσιεύουμε ένα από τα καλύτερά του ποιήματα που μά: συγκινούν βαθειά και τα κρίνουμε ότι είναι δγαλμένα από άληθινή ποιητική φλέβα σχετική με την μικρή μόρφωση και τό περιβάλλον του ποιητού.

ΣΤΟΝ ΕΤΟΙΜΟΘΑΝΑΤΟ

Τώρα και σ' που μέλλεις να πληρώσης τό χρέος τό κοινό που ό καθένας θέλει-δέ θέλει πρέπει να πληρώση κι' άς είναι και μακάρι βασιλέας, αίσθάνεται ή ψυχή μου κάποιον πόνο για σένα που την είχες ποτιομένη την άτυχη φαρμάκι και χολή κι' αιώνια θα μένη μαραμμένη... Κι' άντι τό νεκρικό στεφάνι με μίσος να στο πλέξη το φονηά της εκείνη λησμονήτρα και θλιμένη στο πλέκει μόνο με τό δάκρμά της Ν. ΒΟΡΟΣ

Γ. ΔΕΣΤΟΥΝΗ

Τό χαμένο Λωίτι και άλλα διηγήματα. Είναι ένα βιβλίο ασέπαι να τό άνοκπέσετε όλοι Πωλείται εις τά γραφεία μας άντι Δρ. 15.

Άγοράζομεν βιβλία Ιστορικά Κεφαλληνίας εις καλήν τιμήν. Άποτανθήτε εις τά γραφεία μας.

Η ΧΩΡΟΠΟΥΛΑ ΤΟΥ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΙΣ ΚΑΙ ΛΗΞΟΥΡΙ

Αιώνια σου ή ηγήμη Στάμε Πετρίτσι! Έτσι πρέπει να άρχίσω τό σημειώμά μου αυτό πληρώνοντας τον άπαιτούμενο φόρο σεβασμού και εγνωμοσύνης προς τον άξέχαστον ευεργέτην της μικρής πολιτείας. Ο Ιατροφιλόσοφος Στάμος Πετρίτσι: έκλεισε τό μάτια του στα 1835 όντιρευόμενος την ίδρυσιν τη σχολής του, όπως έκέλευε στην διαθήκη του της 19 Νοεμβρίου 1832 για να συντελέση στην μόρφωση ήθική και πνευματική της νεολαίας του τόπου του. Και μόλις, άφου παρ' όλιγον άντι σχολής να κατασκευασθή με τό κληροδοτήμα του λιμάνι, μετά 14 χρόνια δηλαδή στα 1849 ιδρύθη ή Πετρίτσιος σχολή ως Σχολαρχείου, κατόπιν ως Ημιγυμνάσιον (1871), ως Πετρίτσιον Γυμνάσιον από τό 1886 μέχρι του 1900 όποτε μετετρέπη εις Έμπορικήν σχολήν. Άπό τό 1903 τέλος μέχρι σήμερα λειτουργεί ως Γυμνάσιον Ληξουρίου.

Διά να άντιληφθήτε τό μέγεθος της ευεργεσίας του Στάμου Πετρίτσι προέπει να φαντασθήτε την χαώδη κατάσταση της εκπαίδευσως στο Ληξούρι επί Ένετοκρατίας και Άγγλοκρατίας, και του λαμπρούς καρπούς που έδωσε τό Πετρίτσιον Γυμνάσιον τον πρώτον μισό αιώνα που έλειτούργησε. Άς έκθέσουμε τά πράγματα μεθοδικά. Ποία ήταν ή προηγούμενη κατάσταση της Έκπαίδευσως;

Τά στοιχειώδη, άνάγνωσιν, γραφήν και αριθμητικήν έδίδουσαν όπως και εις την δούλην Ελλάδα παπάδες στην Έκκλησιά ή διάφοροι ιδιωτικοί διδάσκαλοι που είχαν μαθητεύσει στής διάφορες σχολές της Ελλάδος ή στο Φλαγγιανό φροντιστήριον της Βενετίας. Άνώτερα μαθήματα έδίδουσαν διάφοροι μορφωμένοι πλατύθυροι ή Έπιστήμονες, άπόφοιτοι κυρίως των δ αφόρων Ιταλικών Πανεπιστημίων. Τέτοιο παράδειγμα έχουμε τον Ηλία Μηνιάτη ό όποιο: έδίδαξε κάμποσα χρόνια περί τό 1695 στο σπήτι του. Άλλους τρεις προχείρως άναφέρουμε τον Σ. Τρέκκιαν δάκκαλο τό Γεωργ. Τακράτου και τον Χαράλαμπον Τυπάλδον Ποβερέτιον.

Έπίσης ξένη γλώσσες και διάφορα άλλα μαθήματα έδίδουσαν οι κατά καιρούς περαστικοί φραγκοπαπάδες. Άναφέρεται από τον Ηλ. Τσιτσέλη ότι έλειτούργησε πρό του 1801 και εξατάξιος σχολή που την διηύθυνε ό Μ. Μοσχόπουλος φημιόμενος της έποχής δάσκαλος και ό Σ. Τρέκκιαν.

Τό 1804 ή Νομοθετική έξουσία του Ίονίου κράτους έψήφισε τον νόμον περί συστάσεως δημοσίων σχολείων, αλλά στο Ληξούρι δεν γνωρίζουμε από πότε έλειτούργησε τέτοιο.

Εύκολα λοιπόν φαντάζεται κανείς πόσον ή άμάθεια ήταν πικρή άνάμεσα στής μάζες, γιατί άλήθεια οι άρόκόντοι ως επί τό πλείστον έυορφώνοντο σε ξένες σχολές και Πανεπιστήμια.

Νά λοιπόν, ως σταθμός φωτεινός ή Πετρίτσιος σχολή. Μορφώνει τον λαό, πληθός από χωριάτες κυρίως από την Άνω τρέχουν να μορφωθούν. Οι τρώφιμοι της σχολής στην άρχή φθάνουν τους 50 έπειτα του: 100. Άλλά σιγά σιγά από της χιλιάδες των μαθητών ξεπερνώνται τά ταλέντα. Είναι, οι μικροί τότε μαθηταί, καθηγηταί σήμερα και μεγάλοι διδάσκαλοι και έροσφάνται της Έπιστήμης. Είναι τό 1871 εις τά μαθητολόγια της σχολής συναντώμεν μαθητήν της γ τάξεως του Έλληνικού τον Καθηγητή της Νομικής σχολής και Άκαδημικών Μιχαήλ Λειβαδάν, εις τό 1871 μαθητήν τ' τάξεως του Έλληνικού τον Καθηγητήν της Ιατρικής Σχολής κ. Μαρτίνον Ρουλάνον, εις τό 1891 άποφοιτούντα τον Καθηγητήν της Ιατρικής Σχολής και Πρώτανν του Πανεπιστημίου κ. Νικόλαον Άλιβιζάτον, εις τό 1888 μα-

θητήν της β' τάξεως του Έλληνικού τον Καθηγητήν της Ιατρικής Σχολής κ. Σπυριδώνα Λιβεράτον, εις τό 1900 μαθητήν της β' τάξεως του Γυμνασίου τον Καθηγητήν της Θεολογικής Σχολής κ. Άμίλιαν Άλιβιζάτον, εις τό 1900 άποφοιτούντα του Γυμνασίου τον Διευθυντήν της Πολυκλινικής Άθηνών κ. Άνδρέαν Άλεβιζάτον.

Άπό την παράθεσιν των σεβαστών αυτών ονομάτων εύκολα καταλαβαίνει κανείς, έν ειεργάσθη ή όχι ή Σχολή εκείνη.

Η παιδεία έγινε κτήμα των πολλών. Γιατί πρώτα έπροεπε να φοιτῆ κανείς ή στο Άργοστόλι, ή στην Σχολή του Guilford στο Κάστρο.

Έτσι σιγά-σιγά στην μικρή πολιτεία έδημιουργείτο ή παράδοσις των γραμμάτων και του πολιτισμού. Έμμοιασε τό δύστυχο Ληξούρι σάν τον φτωχόν διαγοσόμενο που μένει νηστικός για να φορέση μεταξωτή γραβάτα...

Πράγματι ήθελε μουσική και θέατρο και γραμματα, ένψ ή πλατείες της ήταν χορταριασμένες, οι δρόμοι της χάλ α και της έλειπαν τούσι και τόσα. Ηδεις αυτό τό μικρό χωριό να γίνη ή μικρογραφία μεγάλης πολιτείας.

Συγκινητική προσπάθεια. Οι κάτοικοί της με την σατυρικήν και εφάνταστον διάθεσιν τους ήθελαν να τό παρομοιάσουν με ένα «Πικόλο Παρίσι».

Τίποτα δεν θα έ ρειάζετο παρα μά φούχτα δραστηρίων ανθρώπων, ή μόρφωση όλων των στρωμάτων του λαού και καλή διάθεσις για να ίδουσι τό Ληξούρι εύτυχισμένη μικρή πολιτεία. Άς μη κλαίμε και θρηνούμε όπως ό προφήτης έπάνω εις τό χρεμισμένα τείχη της: Ίερουσαλήμ. Η καλή διάθεσις χρειάζεται μόνον.

Γιώργος Δεστούνης

ΕΙΣ ΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟΝ

ΤΟ ΣΚΑΝΤΑΛΕΤΟ

Είχα ένα φίλον συμπατριώτην και πελάτην, ό όποτος μαζί με την μητέρα του έξουσε στας Πάτρας. Όταν άσθενούσε κανένας από τους δύο με εφώναζαν και τους εθεράπευα. Ηπήγαινα δε στο σπήτι τους όχι σά γιατρός, αλλά και ως φίλος και συμπατριώτης.

Ένα βράδυ του Ίανουαρίου, κατά τας δέκα ή ώρα, εδγήκα από τό σπήτι μου κατά διαταγήν του Ιατρού μου, ένψ έβρεχε, έχιόνιζε και άστραπεβροντοσε, δια να εδρω ένα ΣΚΑΝΤΑΛΕΤΟ με τό όποτον να ζεστένουμε διαρκώς τό κρεβατάκι του πρώτου μου παιδιού που ήτο μόλις δύο έτών, και ειχε πάθει άνοτόμως από «Κρούπ», ένψ ή σύζυγός μου ήτο στο κρεβάτι πρό 22 ήμερών, πάσχουσα τυφοειδή πυρετόν. Τά μαγαζιά ήσαν κλειστά, έβρεχε και έχιόνιζε, τι να έκαμα; που να επήγαινα να ζητήσω αυτό τό εδλογημένο ΣΚΑΝΤΑΛΕΤΟ; έστέφηνκα να τό ζητήσω στο σπήτι κανένας κελάτου μου—άλλά εις τας Πάτρας αυτό τό είδος του χρειάζομένου είναι άγνωστόν. Ζήτη ή Έπείτην προεπειτα θα ρωτήσω σε κανένα σπήτι Κεφαλληνήτικο ή Ζακυνθινό ή Κορφιάτικο. Μεταξύ των τριών αυτών Έθνηοτήτων εδίαλεξα τους Ζακυνθίους, οι όποτοι εινε άφεντάδες, και έχουν όπου πηγαί-

νον δλας των τας αναπαύσεις και δλα τους τὰ κόμοδα, και πράγματι σὲ ἕνα σπητι Ζακυθινὸ μὸδ ἔδωσαν τὸ πολῦτιμον σκανταλέτο, και ἔτρεξα, τρέμων ἀπὸ τὸ κρύο, μουσκεμένος ἀπὸ τὴν βροχή, ἀδημονισμένος ἀπὸ τὴν κατάστασιν τοῦ παιδιοῦ μου και τῆς συζύγου μου, και καταρώμενος τὴν ὥρα ποῦ παντρεύθηκα, διὰ τὸ σπητι μου, κρατῶν εἰς τὸ ἕνα μου χέρι τὸ σκανταλέτο και στὸ ἄλλο τὴν ὀμπρέλα, διερχόμενος δὲ ἀπὸ ἕνα καφφενεῖον βλέπω τὸν φίλον μου, τὸν πελάτην μου, τὸν συμπατριώτην μου, ὁ ὁποῖος ἐξοῦσε μαζί μὲ τὴν μάννα του στήν Πάτρα. Μὲ σταματᾷ, θέλεις τίποτα τὸν ἐρωτῶ. Στάσου βρὲ ἀδερφε μιά στιγμὴ, θὰ σοῦ ἀναγγεῖλω ἕνα εὐχάριστον γεγονός. Ἐγὼ στενοχωρημένος ἐπροχώρησα, αὐτὸς ἐπιμόνων μὲ ἠκολούθησε. Ἐπιτέλους τοῦ λέω περὶ τίνος πρόκειται; Ἀπάντησις. Ἀπόψε ἔδωκα ὑπόσχεσιν γάμου εἰς τὴν δεσποινίδα Χ... Μπράβο τοῦ λέω, και αὐτὸ μὸδ τὸ λέε; διὰ εὐχάριστον γεγονός; Ἄντι νὰ σὲ συγχαρῶ μὸδ ἔρχεται νὰ σοῦ σπάσω τὸ κεφάλι μὲ αὐτὸ τὸ σκανταλέτο ποῦ βλέπεις, γιὰ νὰ μάθης μιὰ φορά τι θὰ πῆ παντριά, και ἔφυγα ἀφίσης αὐτὸν καταπληκτικὸν ἐκ τοῦ τρόπου μου. Ἐκτοτε ὁ φίλος μου ἔκοψε τὸν χαιρετισμόν, μὲ ἀφῆκε ἀπὸ ἱατρὸν του και φίλον του, και μὸδ ἐκήρυξε τὸν πόλεμον.

Πέντε ἔτη μετὰ τὴν ἀπαισίαν ἐκείνην νύκτα δι' ἐμὲ και διὰ τὸν φίλον μου ποῦ ἦ γυναῖκα του ἐγένεσαν ὀαν κουνέλα, και τὰ παιδιὰ της καθὼς και ἐκείνη ἀρρωστοῦσανε δύο φορές τὴν ἑβδομάδα, τὸν συνήντησα τὸν φίλον, τὸν εἶδα δὲ μελαγχολικὸν και χωρὶς νὰ περιμένω οὔτε χαιρετισμόν, οὔτε ὀμιλίαν, μὲ σταματᾷ και μὸδ λέει... Τώρα βλέπω γιαιτρέ πῶς εἶχες μεγάλο δίκαιο ἐκεῖνο τὸ δράδου ποῦ σοῦ ἀνήγγειλα τὸν γάμον μου, ποῦ ἀντὶ νὰ μὲ συγχαρῆς μὸδ εἶπες πῶς τὸ κεφάλι μου ἦθελε σπάσιμο μὲ τὸ ΣΚΑΝΤΑΛΕΤΟ.

Γ. Κ. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΩΝ
ΑΘΗΝΩΝ - ΠΕΙΡΑΙΩΣ - ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ

ΔΗΛΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται θερμοτάτα οἱ ἀγαπητοὶ μας συμπολιτὰ ὅπως εὐαρεστηθῶσι και ἀποστειλῶσι τὰς συνδρομάς των εἰς τὸν ταμιὰν τοῦ συλλόγου κ Π. Εὐαγγελῆτον Δώρου 9. Τοῦτο τὰ μέγιστα θὰ διευκολύνη τὴν προσπάθειαν τοῦ συλλόγου, δια τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς του, και θὰ τὸν ἀπαλλάξῃ τῆς δαπάνης εἰσπρακτορῶς και ἀπωλείας χρόνου.

Ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ συλλόγου

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

ΤΟ ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ τοῦ δικηγόρου κ. ΓΕΡΑΣΙΜΟΥ Α ΜΑΚΡΗ μετεφέρθη εἰς τὴν Ὀδὸν Σταδίου ἀριθ. 37 (Νέα Στοὰ Μελέ) ἔνθα και τὸ συμβολαιογραφεῖον τοῦ ἀδελφοῦ του συμβουλογράφου κ. Ἀθηνῶν κ. ΧΑΡΑΔΑΜΗΝΟΥΣ Α. ΜΑΚΡΗ.

ΕΝΟΙΚΙΖΟΝΤΑΙ ἐν Ἀργοστολίῳ διαμερίσματα καταλληλὰ δια Cabbage, μαγαζιά, ἀποθήκῃ. Πληροφορίαι παρὰ τῷ κ. Διονυσίῳ Κοιμητάῳ

Η ΕΞΕΛΙΞΙΣ ΤΟΥ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Τοῦ Ληξουριοῦ τὴν κοινωνικὴ μεταβολὴ στή δημοκρατικότερη ἐξελίξις του ἀκολούθησε φυσικὰ και ἡ καθόλου ἐξωτερικὴ του ἐμφάνισις, ἀπὸ ἀπόψεως κτιρίων και ἀπὸ τῆς διαμορφώσεώς του τῆς ρυμοτομικῆς.

Χρωματισμένα σπητάκια, καθαρὰ και νοικοκυρεμένα συναντᾷ σήμερα κανεῖς στήν μεγαλειετηρ ἔκτασι κάθε δημόσιου δρόμου, εἰς ἀντίθεσι μὲ ἐκεῖνο ποῦ παρατηρεῖτο πρὸ ὀλίγων ἀχόμη ἐτῶν μὲ τοὺς ἀμφιδόλου χρωματισμοῦ πεπαλαιωμένους τοίχους τῶν παλαιῶν μικρῶν και μεγάλων οἰκοδομῶν. Αἰσθάνεσαι ὅτι μέσα σ' αὐτὰ τὰ σπιτάκια ὑπάρχει ἡ ζωὴ μὲ τῆς χαρὲς και τῆς λύπης τῆς, ἀπαραίτητες συντροφίσεις τῆς και ἀπομακρύνεις τὸ αἰσθημα τῆς ἐρημώσεως, ποῦ σοῦ ἐπροκαλοῦσε ἡ μονότονη στακτόχρους ἀπόχρωσις τῶν παλαιῶν οἰκοδομημάτων τὰ ὁποῖα ἐπὶ σειρὰν ἐτῶν ἀφήνοντο ἔρμαια εἰς τῆς βροχῆς και τοῦ ἡλίου τὴν ἀλλαιωτικὴν ἐπίδρασι. Σὲ μερικοὺς δρόμους και πλατεῖες ποῦ ζωηρεύει τώρα τὸ πράσινο χρῶμα τῶν δεινδοστοιχιῶν, ἀκούεται ὁ γλυκὺς ψιθυρὸς τῶν φυλλωμάτων, ποῦ τὸσφ ἀρμονικὰ συντροφεύει τῆς θηλυτικῆς ὀστρίας τῆ ζωογόνο πνοῆς.

Στὴ μέση τῆς παραλιακῆς πλατείας ξεπροβάλλει τὸ ἀγαλμα τοῦ Ἡλία Μηνιάτη, στωμύλου ἱεροκήρυκος και δεινοῦ Θεολόγου, στήν ὀπίσω τοῦ Κοινοτικοῦ Μεγάρου ἄλλοτε πλατεῖαν τῆς Ἐνώσεως ὁ ἀνδριάς τοῦ Στάμου Πετρίτση ἐγείρεται μεγαλοπρεπῆς διὰ νὰ ὑπενθυμίξῃ τὴν εὐγνωμοσύνην τοῦ τόπου εἰς τὸν ἱδρυτὴν τοῦ ὀμωνόμου Λυκείου τὸ ὁποῖον σήμερον μετετράπη εἰς Γυμνάσιον. Ἡ παρὰ τὸ τελωνεῖον μεγάλη πλατεῖα κατὰ τὰ δύο τελευταῖα ἔτη ἐφυτεῦθη μὲ ὄρατα εὐκάλυπτα, πεῦκα και ἄλλα δένδρα και κατὰ ρυθμὸν ὥστε μετ' ὀλίγα ἔτη νὰ παρουσιάζῃ ὄρατότατον ἄλσῶλιον.

Τὸ ἡλεκτρικὸν φῶς, ἔπειτα ἀπὸ τὸ βαθὺ σκοτάδι ποῦ ἐσκέπαζε ἄλλοτε τὸ Ληξοῦρι, ἦλθε ὡς ἡ μάλλον γενναῖοφρων χειρονομία τῆς κ. Μπρσιᾶ διὰ νὰ δώσῃ ζωὴν, θάρρος και κίνησιν στὸ μελαγχολικὸ και ρεμβῶδες Ληξουριώτικο δράδου. Ἄλλὰ και ἡ κοινωνικὴ ἀλληλεγγύη δὲν ὕστερήρησε εἰς τὴν ἐξελικτικὴν πρόοδο τοῦ Ληξουριοῦ. Τὸ Γηροκομεῖον και τὸ Ἄσυλον τῶν ὀρφανῶν ὑπὸ τὸν τίτλον Φιλανθρωπικὰ Ἰδρύματα Ληξουριοῦ περιθάλλον και στεγάζουσιν πολλοὺς ἀποκλήρους τῆς τύχης γέροντας και φροντίζουσιν διὰ τὴν συντήρησιν και ἀγωγὴν δεκαδῶν πτωχῶν ὀρφανῶν παιδιῶν τῆς ἐπαρχίας Πάλλης. Ἐργον τοῦτο εὐγενῶν τῆς πόλεως μας τέκνων πρόκειται μετ' οὐ πολὺ νὰ στεγασθῇ ὑπὸ ἰδιοκτητην οἰκοδομημα τὸ ὁποῖον μέλλει νὰ ἐγείρη ἡ κλιάνθρωπος γενναῖοφρονα μερικῶν πλουσίων συμπολιτῶν μας.

Θὰ ἦτο παράλειψις ἐὰν δὲν ἐδημοσιεύομεν και τὸ Μαυρέτειον κληροδοτήμα τὸ ὁποῖον ἀνεστράφηκε τῶν γλίσχρων πόρων τὴν σήμερον σκοπεῖ τὴν παροχὴν χρηματικῆς

βοηθείας εἰς πτωχὰς ὑπανδρευομένας χήρας τῆς ἐπαρχίας μας.

Ἡ Βαλλιάνειος ἐπαγγελματικὴ σχολὴ Ληξουριοῦ ἡ ὁποῖα ἱδρύθη ἐκ τοῦ Κληροδοτήματος τοῦ ἀειμνήστου Παναγ. Βαλλιάνου προῶρισται νὰ ἐξυπηρετήσῃ πάρα πολὺ τὴν εἰς τὰς τέχνας ἐπίδοσιν ὄχι μόνον τῶν παιδιῶν τοῦ λαοῦ τῆς ἐπαρχίας Πάλλης ἀλλὰ και τῆς Κεφαλληνίας ὀλοκλήρου. Ἡ Σχολὴ αὐτὴ ἡ ὁποῖα διανύει τὸ δεύτερον ἔτος τῆς συστάσεως τῆς δεικνύει διὰ τῆς μέχρι σήμερον συντελεσθείσης εἰς αὐτὴν ἐργασίας ὅτι αἱ ἐλπίδες αἱ ὁποῖαι εἰς αὐτὴν ἐστηρίχθησαν δὲν εἶναι μάταιαι και ὅτι δεκάδες παιδιῶν κατ' ἔτος ἐξερχόμενα ἀπὸ τὸ σχολεῖον αὐτὸ τῆς Τέχνης θὰ δύνανται νὰ διοπαλαίσωσιν ἐπιτυχῶς ὄπου δῆποτε και ἂν μεταβῶσιν πρὸς εὐρεσιν ἐργασίας.

Τὸ Ληξοῦρι ἔχει Φιλαρμονικὴν, ἀλλὰ χωρὶς πόρους... και σήμερον παρ' ὀλην τὴν ἐμφυτον κλίσιν τοῦ λαοῦ εἰς τὴν μουσικὴν δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ τίποτε και δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἀποβῇ ὀφέλιμος μουσικῶς εἰς τὸν τόπον ἐὰν δὲν ἔχῃ τὴν τύχην τῆς συναδέλφου τῆς, τῆς τοῦ Ἀργοστολίου ἡ ὁποῖα προικοδοτηθεῖσα μὲ κληροδοτήμα σεδαστὸν τοῦ ἀειμνήστου Γερμεῖν θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐξελεχθῇ εἰς περιωπὴν ἀξίαν λόγου.

Τὸ Ληξοῦρι εἶναι μιὰ μικρὴ πόλις, μικρὴ ἀλλὰ μὲ παραδόσεις, και τοῦτο ἴσως εἶνε ἡ αἰτία ὄπου παρ' ὀλην τὴν κατάπτωσιν ἀπὸ τὸ παλαιὸν μεγαλοῦν τῆς ἔχει τὴν ἀδυναμίαν ὅτι διακρίνεται μεταξὺ τῶσων ἄλλων μικρῶν πόλεων τῆς Ἐλλάδος ἐπιδεικνύουσα προγόνων κλέη και σεμνυνομένη διὰ τὴν τωρινὴν εἰς τὰς ἐπιστήμας, τέχνας και τὸ ἐμπόριον ἀνάδειξιν πολλῶν τέκνων τῆς ἐν Ἀθήναις και τῷ ἐξωτερικῷ. Πολλάκις μιὰ ἀδυναμία μεταβάλλεται εἰς εὐγενὴ φιλοδοξίαν, και θὰ ἠύχόμεθα, ἕνα ὄπως καταστῇ ἀξίον τῆς φιλοδοξίας ταύτης τὸ Ληξοῦρι ἐντελεῖν τὰς προσπάθειας του πρὸς περισσοτέραν τοῦ λαοῦ κοινωνικὴν διαπαιδαγωγῆσιν, ἀρτιωτέραν πολιτικὴν μόρφωσιν και συνολικὴν ἠθικὴν ἱκανότητα.

Ληξοῦρι 19 Ἰουνίου 1928

Παναγῆς Α. Μαρκέτος

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΕΝΟΣ ΓΑΙΔΑΡΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης σελίδος)

φορὰ πῶς τὴν ἐπάθε, ἀποφάσισε νὰ μὴν τὴ ματαπάθῃ ἄλλη μιὰ. Ἐτοι, μόλις ἔφθασε στὸν Τόπο μας, ἐρώτησε ποῖος ἦτον ὁ πλέα μπορεζάμενος Βουλευτῆς, και ἦλθ' εὐθὺς κ' ἐπισκέφθηκε τὸν ἀφέντη μου. Τοῦ εἶπε ὅτι ἐπιθυμεῖ τὴν ἀγάπην του, και τὴν ὑπεράσπισή του κ' ἐνταυτῷ ἐβανότουσε στὰς διαταγὰς του. Ὁ ἀφέντης μου τὸν ἐθαχρίστησε διὰ τὴν τόση του εὐγένεια, τοῦ εἶπε ὅτι ἐπιθυμεῖ και αὐτὸς νὰ παρουσιασθῇ ἡ περίστασις νὰν τοῦ γίνῃ ὀφέλιμος, και ἐν ταυτῷ τοῦ ἐδῆορισε τὸ σχέδιον ἐνὸς δρόμου διὰ νὰ πηγαίνωμε στὰ ὄστανατικά μας.

Ὁ δρόμος τοῦτος ὄπου ἐγενότουν' ὀλοκλήρως μιὰ πινὸμή μας ἐμὲ και και τοῦ ἀφεντός μου, ἐπειδὴ κανεῖς ἄλλος δὲν εἶχε διαδά ἐκεῖθε, ἔπρεπε νὰ στοιχίσῃ διακόσιες χιλιάδες δραχμῆς. Ἀλλὰ τὸ σχέδιον ἐγίνε, ἐστάθη, και ἐνεκρίθη εὐθὺς ἀπὸ τὸ Ἰπουργεῖον. Ὁρατοῖς μεγαλοπρεπῆς δρόμος, μὰ δὲν μὸδ ἐμελλε νὰν τότε χαρῶ.

Ἰψωμένοι εἰς σὲ τιμὲς, τῶσες, χαιρετισμένοι, χαιδεμένοι, κολακεμμένοι ἀπὸ ὀλον τὸν τόπο... τὰ μυαλά μου ἀρχίσανε νὰ φουσκῶνουνε. Ὡς κ' ἐμεῖς οἱ γαιδάροι ἔχουμε κ' ἐμεῖς τὲς φαντασίας μας... τὲς ἰδιοτροπίες μας, και κάπου-κάπου και τὴν ὑπερηφάνειά μας, και τὲς ἀταξίες μας. Ἡ τυφλὴ ὑπακοή στὸν ἀφέντη μου ἀρχισε νὰ μὲ βαρύνῃ. Κάθε ποῦ ἐρχότουσε νὰ μὲ δγάνῃ ἀπὸ τὸ σταῦλο, ἐγὼ ἐθύμωνα τοῦ ἐγύριζα τὰ π'ισινά μου, και τὸν ἐφοβέριζα. Στὸ ὕστερο τοῦ ἔδωσα μιὰν κλωτσιὰ στὸ γόνα, γιὰ τὴν ὀποῖα τὸ γόνα του ἐσάπηκε, και ὁ ἀφέντης μου ἐπέθανε.

Νᾶθλε τὸ ἔξερω!... Ἐκείνη ἡ κλωτσιὰ ποῦ ἐπέθανε τὸν ἀφέντη μου ἐχαντάκωσ' ἐμὲ! Κλωτσῶντας τὸν ἀφέντη μου ἐκλωτσῶσα τὴν εὐτυχία μου! Οἱ κληρονόμοι τοῦ ἀφεντός μου δὲν μ' ἐχρειάζόντανε πλέον, και μ' ἐπουλήσανε τοῦ χωριάτη τούτου, ἀποκάτου στὸν ὄποῖον ἀγαπητοὶ μου συντροφος γαιδάροι, τρώγω περισσοτέρες φυλιές παρὰ χόρτα, και ψοφᾶν τῶν πείνας! Μὰ,

Στερνὴ μου γνώση, νὰ σ' εἶχα πρῶτα!...

Α. ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

Η ΠΑΣΤΕΡΙΝΗ

Θεραπεύει ἐλονοσίαν ὀξείαν και χρονίαν ἐντὸς 5-7 ἡμερῶν. Αὐξάνει τὴν ὀρεξίν- τονώνει τὸν ὀργανισμόν, ἀμικρύνει τὸν σπλήνα καταπληκτικῶς, προκαλεῖ εὐ- χροίαν τοῦ προσώπου, πολλαπλασιάζουσα τὰ ἐρυθρὰ αἰμοσφαῖρια, καταδιβάξει ἀποτό- μως τὸν πυρετὸν ὀσονδήποτε μεγάλος και ἂν εἶναι οὔτος (40-41), εὐθὺς ἀπὸ τὰς πρῶτας ἡμέρας, κατὰ μέζονα δὲ λόγον ἂν εἶναι ὀλίγα δέκατα. Οἱ πάσχοντες ἐκ χρονίας ἐλονοσίας και μὴ ἱαθέντες διὰ τῶν μέχρι τοῦδε γνωστῶν ἀντιπυρετικῶν φαρμάκων ὡς και ἀλλαγῆς ἔκερος μεταχειρισθῆτε πρὸς ριζικὴν θεραπείαν σας, ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, τὴν ΠΑΣΤΕΡΙΝΗΝ.

Οἱ διαμένοντες εἰς ἐλῶδη μέρη, ἀποφεύγετε πᾶσαν προσβολὴν ἐλονοσίας, μεταχει- ριζόμενοι καθ' ὀλον τὸ θέρος, 2 καψάκια Παστερίνης ἡμερησίως ἐν πρὸ γεύματος και ἐν πρὸ δείπνου.

ΧΡΗΣΙΣ: Δι' ἐνήλικας 6 χάπια ἡμερησίως ἀνὰ 2 ἡμίσιαν ὄραν πρὸ καφέ, γεύματος, και δείπνου ἐπὶ 10 ἡμέρας συνεχῶς, ἀνευ διακοπῆς ἡ ἐλαττώσεως τῆς δόσεως. Πρὸ ἀποφυγῆς ἀπομυκτισμῶν ἀποφυγῶν ἐπιτάξαι τὴν προσοχὴν σας ἐπὶ τοῦ κινῶν χρώματος τῶν καψακίων και ἐπὶ τῆς ἐκατέρωθεν αὐτῶν ἀναγγραμμέ- νης Ἐλληνιστῆ και Γαλλιστῆ ὀνομασίας κ' ἐπὶ τῆς διὰ κινῶνς μελέτης. Ἡ ΠΑΣΤΕ- ΡΙΝΗ ἐγκερμῆται παρὰ τοῦ Ἰατροῦ ὀνερῶν παρασκευάζεται και πωλεῖται εἰς τὸ ἐν Ἀργοστολίῳ Κεφαλληνίας

ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

Φαρμακεῖον ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ ΜΑΝΕΣΗ

Τιμὴ ἐκάστου κυτίου Δρχ. 35

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

Γραφεία: Στοά Σαββίδου (Πατησίων 31)

ΑΘΗΝΑΙ

ΙΑΡΥΤΑΙ : Δ. Μανέντης, Π. Βιλάνδος-Μ. Μοντεζάντος

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ :

ΠΕΙΡΑΙΩΣ : Γερ. Κλαουδάτος, Ξενοδ. «Μεγ. Βρετανία», Δημ. Κουρής, Ναυάρχου Μπήττου, 38

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ : Διον. Κομηνάτος

ΠΑΤΡΩΝ : Ίωάννης Ίγγλέσης

ΒΟΛΟΥ : Παναγής Καρούσος

ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΙΑΣ : Χαρ. Γαλιατσάτος

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ : Έτησια Δρ. 100

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΙ : \$ 3 ἢ σελίνια 15

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡ. 2

Δημοσιεύσεις, διαφημίσεις ὁ στίχος Δρ. 5 καὶ κατὰ ἰδιαιτέραν συμφωνίαν.

Ἐμβάσματι πρὸς τὸν κ.

M. MONTEZANTON

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

κ. Σ. Κ. Ίγγλέσην. Δὲν ἔχετε δικηρὸν νὰ μᾶς μέμψοθε. Στελλετέ μᾶς κανένα ἄλλο μικρὸ καὶ θὰ τὸ δημοσιεύσωμεν εὐχαρίστως ὅσον ἀφορᾷ διὰ τὸ μεγάλο τοῦ Pascoli ἔχετε δικηρὸ. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἐπαναληφθῇ.

κ. Ε. Κουρούκλην. Ἐκωνοίσθη.

κ. Φ. Κονιδάρην. Ἐλάδομεν. Ἀλλὰ βρὲ ἀδερφεὲ στελλετέ μᾶς ἀνταποκρίσεις. Διηλαθὴ κίνησιν, ἀφίξεις, γάμους, θανάτους.

κ. Δ. Καβδασιάν. Ἐλάδομεν. Ἀφοῦ ἐπιμένετε δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ τίποτε.

κ. Ε. Βουτσιανῶν. Ἰνδία. Ἐλάδομεν εὐχαριστοῦμεν.

κ. Σ. Ἀρσένην Σορίαν. Ἐλάδομεν εὐχαριστοῦμεν.

κ. Μαγκλιδέραν. Ἐλάδομεν εὐχαριστοῦμεν.

Δίδα Αὐγουστάτου. Ἐλάδομεν. Στελλετέ καὶ ἄλλας μὲ περισσότερα.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Εἰς τὸ ὠροσεγὲς φύλλον ΟΡΙΣΤΙΚΩΣ τ' ἀωοτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ τῶν συνδέσεων.

Η ΣΥΝΕΛΕΥΣΙΣ ΤΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν ἐγένετο ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν φίλων τοῦ λαοῦ καὶ διὰ τρίτην φορὰν ἡ γενικὴ συνέλευσις τῆς ἐν Ἀθήναις Κεφαλληνιακῆς Ἀδελφότητος. Κατὰ ταύτην ἐνεκρίθη σχεδὸν διὰ πανψηφίας ἡ διαχειρῆσις τοῦ διοικητικοῦ συμβουλίου καὶ ὑπεβλήθη ἡ παραίτησις αὐτοῦ τῆν ὁποίαν παραίτησιν ἡ συνέλευσις διὰ γενικῆς ἀναστάσεως δὲν ἀπεδέχθη.

ΧΑΡ. ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΥΣ

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΠΟΙΝΙΚΟΛΟΓΟΣ

Γραφεία: Ὁδὸς Νοταρᾶ 60

Ὅπουθεν Δημοτικοῦ Θεάτρου

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ἐπίπεδον πισοτήριον 75X105 κατάλληλον διὰ ἐπαρχιακὴν ἐφημερίδα. Πληροφορίαι παρ' ἡμῖν.

ΕΝΑΣ ΕΞΟΧΟΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝ ΣΚΟΠΕΥΤΗΣ

ΒΟΛΟΣ 8 Ἰουλίου.—(Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας). Σχεδὸν ἀπαρτήρητον, ἀντιπροβλήθη ἐν σκοπευτικῶν γεγονόσιν, ἀσυνήθως εἰς τὰ σκοπευτικὰ χρονικά τῆς πόλεως μας, γεγονός ὅπερ εἰς ἄλλην χώραν τῆς Ἑθρώπης εὐρέως θὰ ἐσχολιάζετο ἀπὸ τοῦς ἀθλητικοῦς κύκλους, οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ θὰ ἐπανηρῳρίζετο κατὰ τὸν θορυβώδεστρον τρόπον.

Ἡ φίλη ἐφημερίς «Λαϊκὴ-Φωνή» ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῆς τῆς 19ης τρέχοντος, ἀνέγραψε χρονολογικῶς καὶ ἐν ὀλίγοις τὰ τῆς εἰς Καλὰ-Νερά γενόμενης ἐκδρομῆς τοῦ τόσο ἐυδοκίμου ἐν τῇ πόλει μας λειτουργούντος Σκοπευτικοῦ Συλλόγου.

Ἐκεῖ, καὶ εἰς τὴν θυρωρίαν ἐκείνην παρὰ τὴν παραλίαν τοποθεσίαν, ὑπὸ τῆς δροσερᾶς τῶν πλατάνων σκιάς, οἱ ἐκδρομεῖς διήλθον ὄπως ἀληθινότητος, δοθέντων ἐπὶ τῇ ἐκκρίσει καὶ σκοπευτικῶν ἀγώνων, κατὰ τοῦς ὁποίους οἱ συμμεσχόντες ἀθληταὶ κατέβαλον φιλοτίμως ὀλην τὴν σκοπευτικὴν αὐτῶν δεινότητα.

Ὅπως ἀπροσδοκῆτως, καὶ κατὰ τὸ δευτερον σκοπευτικὸν ἀγώνισμα, σκοποβολῆ ἐπὶ ἱπταμένων δισκίων, ἐμφανίζεται εἰς τὸν στίβον, μετρίστων καὶ ὀλιγόλογος ὡς πάντοτε ὁ γνωστός παρὰ τῇ ἀνωτέρῃ τάξει τῆς κοινωνίας τοῦ Βόλου κ. Σόλων Χωραφᾶς, (1) ὀβτινος τὴν ἐμφάνισιν οἱ ἄλλοι συναθληταὶ ὑπεδέχθησαν μὲ μειδιζμα συμπαιθείας, ὡς ἀκούοντες μόνον, ἀλλὰ μὴ σκόντες εἰς τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωρίσωσι καὶ ἐμπράκτως τὴν περὶ τὸ σκοπεῖσιν εὐχέρειαν καὶ ἐμπειρίαν τοῦ εὐγενοῦς τούτου καὶ γενναίου ἀνδρός.

Διζῶν τὸ ὄπλον εἰς χεῖρας τοῦ ὡς παιδικόν τι ἄθρομα ὁ κ. Χωραφᾶς, ἤρξατο βάλλων κατὰ σειρὰν ἐπιτυχῶς τὰ ἐξεσφενδονιζόμενα δισκία, καὶ προχωρῶν ἀπὸ ἐπιτυχίας εἰς ἐπιτυχίαν τὸν ἱπταμένον στόχων ἄνευ διακοπῆς, ἐνφ' οἱ πισιστάμενοι ἀγωνιῶδες καὶ μὲ καρδίαν συνεχόμενην παρεκλούθουν τὰς ἐκάστοτε ριπτομένας βολὰς, καὶ ἐβλεπον τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο τὰ δισκία θρυματιζόμενα.

Ὅταν δὲ ὁ κ. Χωραφᾶς ἐφθασε διὰ μιᾶς καὶ μόνης ἐν συνεχείᾳ βολῆς νὰ κατάρριψῃ τὸ τελευταῖον δισκίον κταρρίφας ὄχι πλέον τὸ ρεκόρ τῶν σκοπευτῶν τοῦ Βόλου, ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο τὸ παγκόσμιον ρεκόρ σκοποβολῆς ἐπὶ ἱπταμένων δισκίων, οὐρανομήκεις ζητωκραυγαί, χεροκρατήματα καὶ ἐπισημίαι τῶν καταπληκτικῶν θεατῶν ἐπλήρωσαν τοῦς ἡρέμους τῶν Καλῶ-Νερῶν ὄροντας.

Ἐκείτων τοῖς ἐκατόν ἐπιτυχία!!! ἡ σκοπευτικὴ δεινότης τῶν διατημοτέρων τῆς πόλεως μας σκοπευτῶν, τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὠρισμένως ἐχρῳωκόησεν.

Ο ΦΑΚΟΣ

(1) Βλέπε σχετικὴν φωτογραφίαν εἰς τὴν πρώτην σελίδα

ΣΠΥΡΟΣ Β. ΚΑΡΑΒΙΑΣ

Δικαστικὸς Κλητῆρ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν
Γραφεῖον Θεμιστολέου 4—Ἀθῆναι

ΕΝΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ

Τὸ κάτωθι πένθιμον ὡς καὶ ἐν ἄλλοι ποίημα ποῦ θὰ καταχωρηθῇ εἰς τὸ προσεγὲς ἀπὸ ἡμερῶν ὁ κ. Σωκράτης Σβορώνος τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τῆς προσφιλοῦς καὶ σεβαστῆς κουνίας δας τοῦ Ἐισάβετ Σβορώνου ἐν Μηνιαῖς Κεφαλληνίας τὴν 5ην Μαΐου 1928.

ΠΟΙΗΜΑ ΑΙΩΝΙΟΥ ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΥ

Τὴν γαίαν ἔγες ἐλαφρᾶν
Νύμφη ἀγαθοτάτη
Λατρευτικὴν τὴν μνήμην σου
Ψυχὴ δικαιοτάτη
Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος
Εὐχὴ θὰ σ' ὀδηγήσῃ
Στὸν θεῖον τὸν παράδεισον
Ἄσπιλον βίον πώζησες
Μ' ὄλους ἀγαπημένῃ
Βλαστοῦς ἀφήμης ἐκλεκτοῦς
Μὲ κλώνους κοσμημένοι
Τὴν μνήμην ἔγες αἰώνιον
Τῶν τέκνων σου τῶν ἀγαθῶν
Ἀγάπην τῶν ἐγγονῶν σου
Ὅλων τῶν ἀνεμῶν σου
Καὶ ἀσπασμὸν αἰώνιον
Ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν σου.

Σωκράτης Φ. Σβορώνος

ΖΕΡΒΑΤΑ ΣΑΜΗΣ—(τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας). Τὴν προπαραλθεύσαν Κυριακὴν ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τοῦ ἐκ Μαυράτων κλοῦ νέου κ. Δημ. Φωκᾶ μετὰ τῆς Δίδος Αἰκατερίνη Μπελατσιόλη, ἀνεψφίας τοῦ χρηματιστοῦ κ. Παν. Ζερβοῦ. Παρέστη πολὺς καὶ ἐκλεκτὸς κόσμος μετὰ τῶν ὁποίων διακρίνομεν τὸν νομάρχην κ. Μιχάλην, τὸν βουλευτὴν κ. Φωκᾶν, τὸν νομάρτην κ. Μαρκετόν, τὸν κ. Π. Ζερβὸν κ.λ.

Εἰς τὸ εὐχρόστον ζῆγος εὐχόμεθα τὸν βίον εὐδαίμονα. Σ.Π.

ΟΧΙ ΡΕΚΛΑΜΑ ΑΛΛ' ΕΝΑ ΘΑΥΜΑ

Πρέπει καὶ στὸ ἰσπεφές, μικροί, μεγάλοι, ὄλοι τὸ θαῦμα τὸ ὑπερρυῆς πῶγινε στ' Ἀργουστόλι Λεπτομερῶς νὰ μάθουνε, πῶς τώρα τόσα χρόνια τρώγοντες τὰ Ἰταλικὰ σιτὴ νῆσο μακαρόνια οἱ Κεφαλλῆνες ἅπαντες, ἦσαν ἰσχυροὶ ὡς ταῖροι, καὶ τώρα ἔτσι ἀτέλειωτο ἔχουνε πανυγῆρι, ποῦ ὁ Ματιᾶτος ἀνοιγε μακαρονοποιεῖον, καὶ ἔκτοί' ἐπαύσαν οἱ δουλειῆς εἰς τὸ νεκροταφεῖον γιὰτὶ δὲν τρῶνε βέβαια τοῦ Καναδᾶ φαρίνα, ἀλλὰ τοῦ Βόλου ἄλευρα σιμυδαλάτα φῖνα ποῦ ὁ Ματιᾶτος μοναχὰ εἰς τ' Ἀργουστόλι φέρνει, καὶ ἔτσι ὁ Χάρος ἐπαύσε τὸν κόσμον περὶ νὰ κέρνη! Γιὰ τοῦτο καὶ οἱ μπακάληδες ἐδῶ εἰς τὴν Ἀθῆνα ἂν θέλουσι οἱ πελάτες τῶν νὰ παύσουσι τὴν γκρίνα νὰ σπεύσουσι νὰ προμηθευθοῦν Ματιᾶτου μακαρόνια γιὰ νὰ χουσι τοῦς πελάτες τῶν εἰς τὴν ζωὴ αἰώνια.

ΚΕΦΑΛΛΗΝΕΣ ΠΡΟΤΙΜΑΤΕ ΤΑ ΠΡΟΪΟΝΤΑ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑΤΩΔΩΝ ΠΟΤΩΝ

“ Η ΠΗΓΗ ”

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ Χ. ΣΤΑΘΑΤΟΥ ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

ΠΑΥΛΟΣ Ι. ΜΑΡΚΕΤΤΟΣ

ΣΤΟΑ ΦΕΕΗ 9. — ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΜΠΟΡΙΚΟΝ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑΙ ΚΑΙ ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

- C A D O L, (Φάρμακον τῆς κόμης),
- C A D O L, (Σάπων τουαλέτας),
- P E R L (Βαφαὶ ὑδαρμάτων ἐντὸς θαλίνων σιοληνῶν),
- S E L I N A (Εἶδη περιποίησης δνύχων, κραγιόνια χεῖρας, οὐθαμῶν κ.λ.),
- H E L M A (Ἠλεκτρικὰ ἰατρικὰ μηχανήματα διὰ μασάζ),
- Στῆρα διὰ ὀντοκλασίων, Παλλίδια πάντοσ εἶδους, εἰσὶν καὶ ἐργαλεῖα διὰ μανικιού, ἑυράφα πάσης ποιότητος, ἑυριστικά μηχαναὶ, λάμα ἑυρισμάτος, κουρευτικά μηχαναὶ, βερβόται πάντοσ εἶδους (ὀδόντων, δνύχων, ὑφαρμάτων, Κουρεῖων κ.λ.) καὶ διάφορα ἄλλα εἶδη τουαλέτας.

ΜΟΝΟΝ ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΟΔΟΧΙΚΩΣ

Φιαλίδια πάντοσ εἶδους, ὄργανα θέλινα χημείων, θερμόμετρα, οὐρίγγες πάντοσ εἶδους, εἶδη ἐκ καουτσούκ σκληροῦ καὶ μαλακοῦ φαρμακείων, ἐμπλαστρα, οὐναπισμοί, ριζαὶ φαρμακευτικαὶ κ.λ., κ.λ.

Τὰ νέα θαλασσοπούλια μας

Κατὰ τὰς τελευταίας ἐξετάσεις τῶν ἐμποροπολιάρχων ἔλαβον θριαμβευτικῶς τὸ δίπλωμα τῶν οἱ ἐξῆς Κεφαλλῆνες :

Γεράσιμος Μιχαλιτσιάνος, Ἰωάν. Λιμπεράτος, Ἀθαν. Πηνᾶς, Χαρίλ. Μαρκόπουλος, Ἀρ. Σπαθῆς, Διον. Ἀθανασάτος, Κωνσταντῖνος Ἀθανασάτος, Διον. Λασκαράτος, Σάββας Γρηγοράτος.

Εὐχόμεθα στὰ νέα θαλασσοπούλια μας νὰ φανοῦν ἀντάξια τῶν παραδόσεων τοῦ Κεφαλληνιακοῦ ναυτικοῦ.

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

Οἱ κ. κ. Συνδρομηταὶ μας παρακαλοῦνται : 1) Ἐὰν τυχόν δὲν λαμβάνουν τὸ φύλλον τακτικῶς ν' ἀπευθύνωνται στὰ γραφεῖά μας. 2) Ἐὰν ἐπιθυμοῦν προηγούμενα τεύχη νὰ ζητοῦν αὐτὰ ἀπὸ τὴν διεκπεραιώσιν τῆς ἐφημερίδος. 3) Νὰ ζητοῦν πάντοτε ἀποδείξεις πληρωμῆς ἀπὸ τοῦς εἰσπράκτορας τῆς ἐφημερίδος.

Ὁ ἰατρὸς κ. Δρασύβουλος Λιβιεράτος τέως βοηθὸς ὡπαρὰ τῷ καθηγητῇ κ. Widal δέχεται καθ' ἐκάστην 4—6 μ. μ. ὁδὸς Ἀρ. Κων)νου 31.

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Τραπεζικαὶ ἐργασίαι ὡπσῆς ὄψεως

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 5 ο/ο

ΛΑΚΟΒΑΤΕΙΟΣ

ΚΤΗΜΑΤΟΜΕΣΙΤΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΜΟΤΕΛΙΟΝ ΛΗΘΟΥΡΟΥ ΊΟΝΙΟΝ,,

Ἀθῆναι—Πατησίων 26

Οἰκίαι—Οἰκόπεδα—Κτήματα Δάση

ΓΑΓΚΟΖΜΙΟΣ ΚΕΦΑΛΛΗΝΙΑΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΙΣ

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙ.—10 Ιουλίου (του ανταποκριτού μας). Κίνησις εξαιρετική τας ημέρας αυτάς.

—Ο Σαλβατόρς στής δόξες του. Όταν διευθύνει κινείται κυριολεκτικώς ελός. Καί ο κοσμάκης ακούων τήν μουσικήν του συγχρόνως απολαμβάνει τό θέαμα τού έν κινήσει εύρισκομένου μαέστρου.

—Αρχισαν αί προσκλησικαί συζητήσεις.

—Τά μπάνια εφθάσαν μέ τή τελευταία ζέση στίς δόξες τους. Ίδιωσ στόν «πλατύ γυαλό» πού ελαιοσαρτίσθηκε πιά ώς ή «πλάξ» τού Άργοστολίου. Βλέπει κανείς πλήθος αυτοκινήτων νά μεταφέρουν τόν κόσμο, μάλιστα τόν γυναικόκοσμο.

—Τά μπάνια τού Μέταλα συγκεντρώνουν ελάχιστο κόσμο.

—Οί κινήματογράφοι μας κάπως κινούνται. Έπαύθησαν ο χορός «του Ταύρου» μέ τήν Μόα Μουραϊτή, τού «μαρτύριον γυναικός» μέ τή Σούζη Βερνόν «Δμαρτίαι γονέων».

—Έπίσης επαύθησαν «ο Μαστάς στή Κόλαση», «Τό άγοράκι μου», «Αί δέκα έντολαί».

—Αναμένεται έντός τής εβδομάδος μόρφα Άγγλικού στόλου. Γ' αυτό και ο Π.Γ.Σ. ετοιμάζεται γιά μάτς, και οι διάφοροι έπιχειρηματίαι ετοιμάζουν τά κκφενελα κ.λ.

—Η φιλαρμονική μεταφέρεται εις τό έπισκευασθέν ιδιόκτητον οίκημα τής τής άειμνήστου Γερμενή.

Εύαγ. Μαγκλιβεράς

ΠΕΣΣΑΔΑ ΛΕΙΒΑΘΟΥΣ (τής ανταποκριτής μας).—Μετά έκτάκτου έπιτυχίας έτελέσθη τήν Κυριακήν 10 π. μ. επί τή λήξει τών μαθημάτων έτησια σχολική έορτή εις τό μικτόν δημοτικόν σχολειον Πεσσάδω.

Έπαύθησαν υπό τών μικρών μαθητών και μαθητριών μικρά δράματα κωμωδία και άπηγγέλησαν ποιήματα πατριωτικά εις τά όποια διεκριθησαν οι δύο μικροί μαθηταί Σπυριδών Σκλαβοδρος και Άριστοτέλης Σκλαβοδρος.

Έκ δέ τών δραμάτων άξιου περισσότερου θαυμασμού ήσαν αί δύο μικραί μαθήτριαι Χρυσή Αύγουστάτου και Ειρήνη Οκτωράτου και εκ τών μαθητών Παντελής Άγγελάτος και Άνδρέας Βασιλάτος.

Μετά τό πέρας τών εξετάσεων οι παριστάμενοι συνεχάρησαν τήν άσκον και φίλτρον διδασκάλησαν κ. Εθαγγελίαν Ίγγλέση.

Μοριάνθη Αύγουστάτου

ΕΡΥΣΣΟΣ Ιούλιος (του ανταποκριτού μας). Τώρα πιά ή Έρρυσος σάν τες λοιπές έξοχές άρχίζει νά πέρνει τήν πανηγυρικήν τής όρη. Η άπόρρητη ζέση φέρονε άπέλλειδας τούς Άθηναίους και τας Άττίδας στίς δροσερές άκτές μας. Καί ήμεις πού μέχει τώρα είχαμε μάθει νά βλέπουμε μόνον τες χαροπές δρομάδες γεμάτες χάλκινη ήγεια ειλολογίμν τόν λαμπρόν ήλιο πού τά φλογερά φίλιά του πυρπόλησαν τό αίμα τών άστών και έκαναν τά ώραια κινήτά άγαλματάκια νά καταφύγουν στά δροσερά μέρη μας, νά νά ζητήσουν κάτ' άπό τήν άγοιάδα μας, νά πάρουν λίγο άπό τήν δροσιά και τήν ζώη τής έξοχής μας και νά δώσουν και σ' έμάς άπό τήν χάρι τους.

Αυστηρός όμιος ή έλλειψις άσφαλίας έγυνε αττία, ώστε πολλοί οικογένεια άπό φόβον νά απαγκισθώσιν νά προτιμήσουν τήν άρεα τής Αθήνας.

Ποτέν όμιος νά ληθή ότι άπό τας τού γεγονότος αὐτοῦ, οὐτε στίς ομιλίαις καιρός οί πολιτάλοιτοι τής πατρίδος μας παρεύριστον εδω, μολοντί οι άπάκατε πολιτευόμενοι εφίλοτιμήθησαν νά προκήσουν τήν Κεφαλληνία μέ ιδεώδη συγκοινωνίαν ένφ ή φόντι τήν έποικίσις μέ τόσα άσύνκοιτα ώρα.

Είς όλίγα μέρη ή μεγαλοπρέπεια τών όρέων είναι τόσον έπιβλητική όσον στήν

Κεφαλλονία και πουνθενά ο μπάτης δεν είναι πλέον δροσερός όσον στίς άκτές τής, όταν δύνει ο ήλιος μέσα ος ώρατες ανταύγειες άφαντίστων γραφικότητος; ένφ ή άπέραντη χρυσοίονσα θάλασσα, και ή ήώχρους άπόρροισις τών όρηλών όρέων δίδουν μίαν άξέχαστον εικόνα. Άλλά άπό τήν παροδον στήλην δεν θέλουμε νά είπωμεν αὐτά, εμψ μόνον νά τονίωσμεν στίς Κεφαλλήνας πολιτευόμενους και τούς έν γενεί παραγοντας ότι άφοῦ προτίστως έμπεδούσων τήν άσφάλειαν εδω, όχι μόνον νά μή άπασιούν και νά παραθεύσων εδω αντί ν' άπέροχωνται εις τήν ξένην ή άλλαχού, άλλα νά καταστήσουν ει δυνατόν μόνον τόν παραθερισμόν ένταῦθα και διά τούς ξένους άκόμη, πού έκτός τών φυσικών καλλογών και τού όγιεινού άέρος θά συναντήσουν και κόσμον πολύ προηγημένον και παντού λαμπράς επαύλεις στά γραφικά χωριά μας.

Φ. ΚΟΝΙΑΡΗΣ

ΑΠΟ ΤΗ ΛΕΙΒΑΘΟΥ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΗΣ ΒΑΛΛΙΑΝΕΙΟΥ ΣΧΟΛΗΣ

ΒΛΑΧΑΤΑ, Ιούλιος (του ανταποκριτού μας). Είναι Κυριακή, ώρα 5 μ. μ. πού λαμβάνομεν μίαν πρόσκλησην εκ μέρους τού Δευθυντού τής Βαλλιανείου Σχολής προτοπροβαυθέντου κ. Γεωργ. Βλάχου, να παραστώμεν εις έορτήν τής Σχολής γενησομένην εν Κεραμείς τήν 6 μ. μ. επί τή λήξει τών εργασιών αὐτής και διά τήν άπονομήν βραβείων εις τούς άριστεύσαστας μαθητάς. Τοιούτου είδους τελετή πρώτη φοράν τελετή εις τήν Σχολήν, όφειλομένη εις έμπνευσιν τού δραστηρίου και άκαταπορήτου Δευθυντού τής.

Είς ένα τέταρον εύρισκόμεθα επί τόπου. Μπροστά μας φαντάζει έπιβλητικόν τό νεόδομον μέγαρον τής Σχολής. Οί Βαλλιανοί δεν έφεισθήσαν χρημάτων, να δώσουν εις τήν φρονιμόν των Σχολήν μέγαρον άντάξιον τού πασιδρόντος και τού μέλλοντός της. Η οίκοδομή του ή όποια εκούστος άρεστή εκατομμύρια, έτελείωσε μόλις πέρουν... και έννοείται ότι έγινε καθ' όλας τας όπιδείξεις τής συγχρόνου όγιεινής έπιτημής Στεγάζοντα έντός αὐτοῦ πλέον ή άνέτως Αμμοτικόν, Σχολαρχειον και Γυμνάσιον μεθ' όλων τών χειρωσών. Γραφιστόν Δευθυντού, αναπατήριον Καθηγητών, άίδουσα τελετών, ιδιαιτέραι αίδουσα διά πειραματικάς άσκήσεις, μικρόν κυλικειον διά τούς μαθητάς και εύρύτατον Γυμναστήριον.

Άλλ' άς έλθωμεν εις τήν έορτήν. Είς τήν αίδουσαν τών τελετών, ένα εύρηχορότατον δωμάτιον τού άνω πατώματος πλήρης άπαρτία άπό όλα τά χωριά τής Λειβαθοῦ άπό τή Πεσσάδα, Σπαιοιά, Μεταξάτα, Λακύνθα, Καραβίδο, Περατάτα, Σβορονάτα, Σαράτα, Μηνιές και φωνικά άπό τες Κεραμείς. Πολλοί όλιγοί μαθηταί. Ίσως κανά όνειρο τής νυκτός—και τής Κυριακής νά όνειρα ονηθως επαληθεύσων—να τούς ήμπίδισαν νά λάβουν διά τελευταίαν τοιάχιστον έφέτος, φώραν τήν άγούσαν πός τόν Γολγοθάν των. Εύτυχώς διά τά πασιτάμενα εκ τών άνωχών αὐτών πλασιμάτων ο Δευθυντής τής Σχολής άπέφυγε νά χειρίσιν αὐτά όνομαστί εις πρόβατα και εις εοίρια, εις έπιτυχιότας και μή. Καί τοιοντοτρόπως έστο και προσοικίως άπέφυγον τό δηλητήριον, διά νά εξακολουθηί τό καρδιοχτύπι. Είς μίαν γωνίαν κατάλληλον στήριχον μετά τού φίλου κ. Ιωάνν. Εύθυμιάτου τό στρατηγέιον μας. Τό ώρατον φύλον ύπεροτερον κατά πολύ και εις αὐτό συντελεί όχι μόνον ή γυναικεία περιέργια, άλλα και τό γεγονός ότι οι άνδρες, ως επί τό πλείστον ταξείδεύων, τούς κρατεί άπαντα στά γαλανά τής νερά μακροιά ή άλάσας. Έμφάνισις, φυσικά πρώτης τάξως, έντελής άδηνύς.

Η έπαύσις τής έορτής, μας άνακαίει νά σταθώμεν εις προσοχήν. Εισοχεται ή έν τών βραβείων έπιτροπή άποτελομένη εκ τών κ.κ. Γεωργίου και Σπυριδρος Βαλλιανών, άπορόνων τού Μεγάλου Ένεργέτου. Με τήν εισοδόν των ή Φιλαρμονική Λειβαθοῦς υπό τήν διεύθυνσην τού κ. Γ.

Άρτινού άναχοῦσι τόν ύμνον τού Βαλλιανόν. Οί καθηγηταί καταλαμβάνουσι τας θέσεις των και ο Δευθυντής τής Σχολής άνέρχεται εις τό βήμα. Με παρόσθημα άληθοῦς όήτορος, τήν γλυκίστην, όσον και ισχυράν του φωνήν και πρό παντός τήν μεστότητα τών λεγομένων κρατεί επί μακρόν άδιάσπαστον τήν προσοχήν τών άκοροώμενων.

Μετά τό πέρας τού λόγου, τόν όποιον καλύπτουν ζωηρότατα χειροκροτήματα, άναγγέλλει τά άποτελέσματα τών εργασιών τού Γυμνασίου, τά όποια έχουν ως έξης: Ένεργάθησαν μαθηταί 102 και έφοίτησαν 99 κατά τάξεις: Α' 38, Β' 18, Γ' 27, Δ' 16. Προήχθησαν: Α' 15, Β' 13, Γ' 18, άπελύθησαν Δ' 12. Έπανεξέταστί: Α' 15, Β' 5, Γ' 8, και Α' 4. Άπεροφθήσαν: Α' 8, Β' 0, Γ' 1 και Δ' 0.

Η Βαλλιανεός Έπιτροπή τούς τόνωσαν τής έπιμελείας τών μαθητών άπεφάσισεν τήν καθιέρωσην βραβείων διά τούς άριστεύοντας μαθητάς όλων τών τάξεων. Αυστηχώς τά βραβεία παρηγγέλησαν άγοά ηκκαυθυστήριον νά έλθουν διά και βραβείοντα μόνον οι τής Σ' τάξως τυχόντες τού βαθμού άριστα ή λιαν καλώς. Ηρίστυσων ο εκ Σπαιοτιών Βύρων Λυκιαροδούπος, ένα πολύ συμπληθητικό παιδί, τό όποιον υπό τά χειροκροτήματα τών παοισταμένων προσέρχεται και λαμβάνει άπό τών χειρών τών μελών τής έπιτροπής τό βραβείον, ένα πολυτελή όγκώδη τόμον μετ' ιδιαιτέρας άφιερώσεως. Η έπιτροπή τού άπυθνήει ευχάς και συμβουλιάς, εις τας όποιας άπαντά έμχαροίτων. Όμοίως προοέροχονται και λαμβάνουσι τά βραβεία των έαίσης πολυτελείς τόμους, οι τυχόντες τού βαθμού λιαν καλώς κ. Α. Δρακόπουλος εκ Πυλάρου και ή δις Άγγελική Ίγγλέση εκ Πεσσάδων, κόρη τού καθηγητού τής Σχολής.

Αναχοῦεται κατόπιν ο έθνικός ύμνος και λήγει ή ώραία έορτή με τά θεομότατα συγχαρητήρια τών παρισταμένων πρός τόν Δευθυντήν και τούς Καθηγητάς τής Σχολής. Είς τούς προσκεκλημένους προσεφέθησαν άναγκυτικά. Ο Δευθυντής τής Σχολής εκάλωσεν εις ιδιαιτέρων ούκεριν τούς προσδόντων Κοινοτήτων Λειβαθοῦς καθ' ήν ελήφθη άπόφασις όπως γίνωνν όρισόμεναι ένεργεια διά τήν όσον τό δυνατόν ταχύτερον άνέγερσην τής προοιμής τού άειμνήστου Παπαγή Βαλλιανόν, τήν ίδίαν τής άνεγέροσεως τής όποιας έοργες τελετών τόν καλλιπέστατον λόγον του ο Δευθυντής τής Σχολής. Μεταξύ τών παροσάτωνν έσημειώσαμεν τούς έξης: Αίδα Αύγουσταν Λυκιαροδοπούλου, άνεμριάν τού έφοπιστοῦ κ. Ν. Λυκιαροδοπούλου, δίδα Κάτε και Μαριάνθη Βαλλιανόν, κ. Σπύρον Μουσούθην πλοίαρχον, κ. Άλιπράνην ιατρόν, κ. Τασιαν Σπ. Βαλλιανόν, κ. Χρυσικόπουλον διευθυντήν ηχημικό εργαστηρίου Βαλλιανείου Γεωργικής Σχολής, κ. Άναν Τοτόλον με τό χαοιτωμένο άγγελιοδδι τής Μεμα και τήν δίδα Ζωάνθη Λυκιαροδοπούλου, κ. Διορ. Τραβλόν αντιπροσώπον τού Οίκου Χ. Βαλλιανόν, κ. Α. Άνδρεάτον πλοίαρχον μετά τής οικογενείας του, κ. Ελβίον Ι. Βαλλιανόν μετά τής χαοιτωμένης θυγατοῦς τής, αδελφάτου Ματιάνον βιομηχάνου, κ. Άλεξανδράτον, προδρόου τών Κοινοτήτων Λειβαθοῦς κ.τ.λ., κ.τ.λ. Θ. Σ. Τ.

ΠΑΤΡΑΙ 9 Ιουλίου (τής άνταπο. —Ο κόσμος κάθε βράδυ ξεχύνεται στά διάφορα κέντρα έλπίζοντας νά βρη λίγη δροσιά. Η εξέδρα είναι τό δροσερότερο θερινό κέντρο και γι' αὐτό συγκεντρώνει όλο τό καλό και ώραίο κόσμο.

Φύτα ώραία, πολύχρωμα, το αέριτες κυριάν και... του κέντρο τής έξως άπό τό Ίταλικόν κούρι ττο. Όλα αυτά όφειλονται στίς φιλοπόδοον συμπολιταί κ.κ. Αθανασίου όστις δεν φρίδεται έξόδον προεμμένον νά κατάστηση πονάδον τό κέντρον του αὐτοῦ.

—Απέθανε και εζηησιόθη σεμνοπρεπώς ένταῦθα ο παλαιός και έγκριτος Κεφαλλήν τών Πατρών, Κοσμάς Φλακιάτος, διακριθείς καθ' όλον αὐτοῦ τόν βίον διά τήν έντιμότητα

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Τά πλοία μας άνα τούς Ωκεανούς) s)s ANTZOIAGTA εφθασεν Άμφοδρον 27 Ιουλίου.

s)s ΖΑΧΑΡΙΟΖΑ (Γ. Λυκιαροδοπούλου) υπό τόν πλοίαρχον Γ. Κατεδάτην εφθασε Μάρου 31 Ιουλίου.

s)s ΙΩΑΝΝΗΣ (Μαζαράκη) άνεχώρησε Μόντε Βίβο 25 Ιουλίου. (Πλοίαρχος Νίκ. Φωκιάς).

s)s ΚΟΡΙΑΝΝΑ (Α Μπεκατώρου) υπό τόν πλοίαρχον Α. Μπεκατώρον εφθασε Λονδίνον 28 Ιουλίου.

s)s ΝΥΜΦΗ υπό τόν πλοίαρχον Γ. Φραγκόπουλον εφθασε Σάντα-Φε 27 Ιουλίου.

s)s ΠΑΝΑΓΗΣ (Λυκιαροδοπούλου) εφθασε Τενερίφραν 27 Ιουλίου εκ Βίλλα Κεσσιτουσιόνας.

s)s ΧΑΡΑΛΑΜΠΟΣ Διήλθε Lond' s End 27 Ιουλίου διά Πειραιά (πλοίαρχος Γ. Άγγελάτος).

s)s ΑΡΗΣ (Βεργωτή) εφθασε Μάλταν 27 Ιουλίου.

s)s ΚΑΤΕ (Μαζαράκη) υπό πλοίαρχον Β. Σπαθήν άνεχώρησε Πορτ-Σάϊ 25 Ιουλίου διά Χούλλ.

s)s ΚΑΛΥΨΩ ΒΕΡΓΩΤΗ εφθασε Θεσσαλονίκη 28 Ιουλίου.

s)s ΚΑΘΕΤΑΝ ΡΟΚΟΣ (υπό πλοίαρχον Α. Βεργωτήν άνεχώρησε εκ Nieuwe Waterweg 30 Ιουλίου διά Βουένος Άμρες.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Διατρέβει εν Αθήναις μετά τής εύγενοστάτης κυρίας του ο φίλος κ. Σωκράτης Μασσούκης.

Άφίχθη πρό ήμερών και παραμένει ένταῦθα ο δικηγόρος κ. Σπύρος Μολφέτας. Ο κ. Μολφέτας ήλθεν εις διαπραγματεύσεις με τήν διοίκησιν τής Έθνικής Τραπέζης διά τήν σύναψιν δανείου 600000 δρ. πρός τό Ταμιεον Έλαιοπαραγωγής Κεφαλληνίας.

ΕΘΝΙΚΗ ΟΔΟΣ

Διά διατάγματος έκαρκτηρήσθη ως Έθνική όδος Κεφαλληνίας ή όδος Φισκάρδου—Πόρου, άρχομένη εκ Φισκάρδου, διερχομένη διά Πιλάρου Θηναίας, Άργοστολου, Περατάτων, Πάστρα, Τζανάτων, Πόρου.

ΚΙΝΗΣΙΣ

Άφίχθη εκ Γερμανίας ο φοιτητής τής Ίατρικής κ. Κωνσταντίνος Μαρούλης.

Ο κ. ΒΟΥΗΣ

Ο συμπολίτης και εκλεκτός φίλος μας άντισυνταγματάρχης Άν. Βουής, άποφοιτήσας τής ανώτερης Σχολής Πολέμου, έτοποθετήθη εις ανώταρον διοικητικήν θέσιν του στρατεύματος.

ΠΕΝΘΗ

Άπέθανεν εν νεαρωτάτη ηλικία εκ φθίσεως ο υίός του άγαπητού φίλου Γεωργίου Γιαννουλάτου, Εδστάθιος Γιαννουλάτος.

Τούς οικείους αὐτοῦ συλλυπούμεθα. —Άπέθανε τού χαριτωμένου άγγελουδδι του κ. Μουρελάτου Ίωάννης.

Τήν οικογένειάν αὐτοῦ συλλυπούμεθα.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΕΥΚΟΥ ΣΥΛΛΟΓ" Ε. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ

Χριστίνα Αύγερινού ΤΥΠΟΙΣ ΕΒΕΚ. Γ. Ν. ΘΕΟΤΟΚΑΤΟΣ & Σία Γλάδστατος 4—Αθήνα